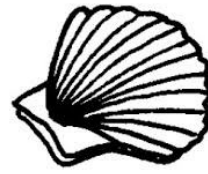

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. III. szám 2021. március

Hogy művelje és őrizze

Amikor véget érnek a hittanórák, és elköltöttem az ebédem, átlapozom a sajtót. Elmélyedni benne nincs esélyem, mert négy lábú társam hamarost szuggerálni kezd: - És a séta? A séta hol marad? Türelmetlensége érthető, hisz órák hosszát foglya volt a benti, számára ingerszegény élettereknek...

Be kell vallanom a kedves olvasónak, nem szívesen választok közeli helyszínt. Akármelyik „faluvégre” indulok, elkészerítő látvány fogad. Szemétkupacok szegélyezik utunkat, kidobott csempék, heverők, portálúvegek, autógumik... szemlátomást egyre több és több. Szomorú láttelep a „modern emberről”, az emberi nemtörődomségről, hasadtságról. Arról, hova vezet az istenhit nélküli világ. Mert minden összefügg mindennel. Aki Isten alkotásának tekinti a világot, üzenetként, ajándékként fogadja és vigyázza, óvja. Takarékosan bánik a vízzel, étellel, ruházattal, és csinosítja azt a talpalatnyi földet, ami reá bízott. Átérzi felelősségét, és küldetésének tekinti, hogy élhető miliőt hagyjon örökölni az utána jövőknek. A szennyezett levegő, a mérgezett vizek, a kihaló állatfajok mindmind az emberi kapzsiság következményei.

Képek kavarnak bennem a múltból. Elém vilálan az első hitoktatói év, amikor talicskaszám gyűjtöttük a szemetet a segítőkész nebulókkal az egyik falucskában. (A „bolond” volt a legenyhébb jelző, amit rám aggattak az értetlenkedő helybeliek.) A pesti út, amikor fiataljainkat vittem egy sportmérkőzésre. Hecceltek a srácok, vajon megállok-e, ha kihajítanak egy chipses zacskót a száguldó autóból. Megálltam. Bár sürgetett az idő, de kénytele-

nek voltak visszaballagni érte a renitenskedők. A kirándulások, táborok, ahol egy-egy portyánk során a mások által széthajigált maszatot is összegyűjtöttük... És akkor -evangéliumi szóhasználattal - *mihaszna szolgák* voltunk csupán, akik a kötelességünket teljesítettük (vö. Lk 17,10).

Hát még ha azon serénykednénk, hogy ne csak tisztább, hanem szebb is legyen a környezetünk! Egy Kenneth Smith nevű baltimorei villamosvezetőről olvasom, hogy napjában tizenöt-ször indult járatával a külvárosból a központba. Egy-egy fuvar között hét-nyolc perc szabadideje volt. A külvárosi megálló körül tekintélyes park terült el, benne elvadult bokrokkal, nagyra nőtt gazzal. Gondolt egy merészet, metszőollót fogott és naponta megtisztított pár négyzetméternyi területet. Nyár végére csinos kis kertté változott a korábban buja zöldterület. Előbb a gyerekek, majd az ott lakók csatla-

koztak „mozgalmához”, A gondozott fák, bokrok mellett megjelentek a virágágyások, rózsabokrok. A városból többen épp azért villamosoztak ki a végállomásra, hogy megcsodálják az önkéntesek keze munkáját.

Szeretném hinni, nem sokáig éktelenkednek Tóti határában a szemétkupacok, hogy együttesen, - ha nincs más mód, hát a jog eszközével - véget vethetünk a károkozásnak, s hogy büszkén adhatunk majd számot annak idején a Teremtőnknek sáfárkodásunkról.

Horváth Lóránt
plébános

IRODALMI MELLÉKLET

Böjti szelek

Akkor kezdett derengeni, és a hideg szél mintha új erőre kapott volna. - Fene ezt a szelet - gondolta az erdőmérnök, aki a kis gazdaságot is kezelte -, kiszárít mindent; és milyen hideg. A kocsi lépésben kapaszkodott fel a meredek úton. A mérnök felhajtotta gallérját, jól fejébe nyomta a kalapját és kezét mélyen a bekecs zsebébe dugta. Amint felértek a lapos dombhátra, a lovak maguktól nekilendültek, s a kocsi után szállt a hideg por. Jobbról pár szál fenyő közeledett s előttük az út mellett feszület.

A mérnök meghajtotta fejét a feszület felé, aztán elszégyellte magát. - Milyen hitvány vagy! - szólalt meg belül valaki. - Amikor a fiad beteg volt, bezzeg hánytad a keresztet..., mikor a lányodat operálták, megemelted a kalapod és még le is szálltál egy Miatyánkra... Megint domb következett, s amikor felértek a tetőre, vágott a szél, mint a jeges borotva. - Ugyan! - rántotta meg a vállát. - Nem mozdulatoktól függ az ilyesmi... És mérges lett, mert fázott és mert világosan érezte, hogy amit elmulasztott, az nem "ilyesmi"...

S a felső majorban csupa bosszúság!. Egy csomó birka sánta, egy jó ló szögbe lépett, s a birkaól tején a nádazást csúnyán megbontotta a szél. Közben a gazdasági telefonhoz hívták. - Ki a fene az? - A mérnök úr felesége. A mérnöknek határozottan káromkodni lett volna kedve, de aztán mégis csak odament a telefonhoz. - Tes-

sék... - Jöjjön haza... rosszul vagyok ... - és letette a kagylót.

A mérnök bambán és ijedten nézett a telefonra, aztán bátran és mérgesen levágta a kagylót. Otthon azonban elmúlt a vagdalkozó kedve. Felesége már alig volt magánál. - Hidegrázással kezdődött - mondta -, és most negyven és fél... - Mondtam, ugye!... Keltetőgép!... Éjjel kimászkalni... - Vigyázzon a gyerekekre... - mondta az asszony. - Ilona etesse a kicsit..., vigyázzon a keltetőgépre, és a pácolt húst forgassa meg a spájzban... Maga meg telefonáljon apukáért. Az öreg doktor azután

másnap megérkezett, és megállapította, amit a helybeli doktortól már úgyszólván tudtak: tüdőgyulladás. És elkezdődött a harc a rémmel, kezdetleges eszközökkel és gyógyszerekkel, mert akkor még nem volt penicillin, és nem volt semmi. És az öreg doktor nem volt hajlandó jósolni, s a mérnök már szinte rimánkodott egy kis biztatásért. - Ha a szervezet kibírja... - mondta -, de tekintettel kell arra is lenni, hogy a "beteg" pár hónapja szült... Egyébként nyugodt lehet, fiam, mindent megteszünk... - Úgy beszél, mint egy idegenről... - háborgott a vő, és kiment a gyerekeihez. A kislány hároméves, a fiú pár hetes... A kislány újságot tartott a kezében, de fordítva. - Hát te mit csinálsz,

szívem? - Olvasok... És zörög kezében az újságpapír. - Mint a száraz koszorú a temetőben - bújt gondolatai közé a rém. Aztán kitámolygott a sötét folyosóra, megtörölte szemét, és bement a betegszobába. - Alszik - súgta az öreg doktor. - Maradjon egy kicsit itt, fiam! Elszívok egy cigarettát. Ha nyugtalankodna, szóljon ki értem.

Nagy csend maradt a szobában. Felesége arcán most nem látszott a láz, csak valami végtelen elcsesztség. És nem látszott, hogy lélegzene, de ilyen csendesen aludt máskor is...

Tenyérébe hajtotta arcát. A múlt - a drága múlt - mintha most rettenetesen messze lett volna, és gondolatai között már nem volt semmi, csak sötét kétségbeesés. Amikor felemelte arcát, megdöbbsent, mert a beteg tekintete világos volt, és intett, hogy hajoljon közelebb. - Tessék, Szívem. Jobban van? A mérnök megdöbbsenten állt fel. - De Drágám, nem lehet..., hiszen maga református. - Menjen át az Atyához azonnal. Gyónni akarok, és áldozni... A mérnök felállt, és kitámolygott a szobából. - Gyónni akar - mondta apósának, aki dühösen dobta el a cigarettát. - Örültség! Egy ilyen izgalom és belepusztul. De nem is lehet, hiszen nem katolikus. - Én mindenestre átmegyek az Atyához... -

Menjen, fiam! Remélem, a papnak több esze lesz... De a papnak nem volt "több esze", sőt majdnem lelkesedett. - Igen - mondta -, persze, hogy lehet. Tessék nyugodtan hazamenni. Nem lesz semmi baj. A kegyelem nem ártott még meg senkinek. Azonnal megyek.

Amíg a pap bent volt a betegnél, az após és a vő kint ültek a kerti padon, és cigarettáztak, alighanem nem tudták, hogy cigarettáznak. A tavasz végtelen volt körülöttük, s ők valahogy elvesztek ebben a végtelenségben. Most nem foglalkoztak sem a beteggel, sem a betegséggel... Mintha gondolataikat valami kiséperte volna a betegszobából. Alig vették észre, amikor a pap kijött. - Tessék bemenni! A doktor bement, a mérnök kikísérte a papot. - Köszönöm, Atya! - Nincs mit. Számomra is kegyelem volt, s ezért én tartozom köszönettel.

*
A doktor lánya pulzusát fogta, amikor a mérnök bement. - Olyan boldog vagyok - nézett urára az asszony -, olyan végtelenül nyugodt... - és kicsit elsírta magát. - Csak ne izgasd magad... - intette az apja. - Dehogyan izgatom..., és nagyon álmos is vagyok. - Hát aludj, fiam!

A beteg végigaludta a délutánt, s az éjszakát is. Láza leesett... - Csoda! - örvendezett a férj. Az após elnézően mosolygott. - Kilencedik nap! - mondta. - Mindig páratlan napokon fordul meg a betegség. Ötödik, hetedik, kilencedik napon. Most kell nagyon vigyázni, mert a visszaesésből tragédia lenne, és nem segítene semmi... Pár napig még maradok, aztán átadom a beteget a helybeli kollégának. A beteg elesettsége nehezen oldódott, de azért a harmadik napon megkérdezte: - A palánták öntözéséről nem felekeztek meg? - Nem. Ilona rendben tart mindent. - Jó-jó..., de azért utána kell nézni. -Persze... - A kiskacsák nem kelnek még?

-Nem - mondta a férj, és pislogni kezdett, mint mindig, ha nem mondott igazat, de bízott Ilonában, akinek mindenre volt gondolja...

Azonban amint lehetett, kiszaladt a mosókonyhába, ahol a keltetőgép állt. - Jóságos ég! - döbbsent meg a gép előtt, mert keskeny ab-

lakán belül tolongtak a sárga kiskacsák apróságok. -Azanyátok! A kiskacsák egy része már egészen száraz volt, más része még maszatosan lucskos, és pár darabot úgy kellett megszabadítani a tojás héjtól. Végül is tizennégy darabot számolt be a szakajtóba, és feltett a tűzhely szárító rácsára. Ekkor érkezett meg Ilona. - Na, maga is jól vigyázott. Itt van a szakajtóban tizennégy kis réce... - Jaj, igazán elfelejtettem, de azt sem tudom, hol a fejem. Gyerekek, baromfi, disznók ... Mindenütt eleget tenni! Most még a boltba szaladok, aztán elmegyek a sonkáért. Csak vizet teszek fel... - Nincs semmi baj, Ilona, a feleségem is mintha jobban lenne...

Az öreg doktor már kint ült a kerti padon. - Elaludt - mondta - nyugodtan és mélyen. Ez a legjobb orvosság. Aztán csak ültek, és úgy érezték magukat, mintha az aggodás és félelem betegségéből maguk is most lábadoztak volna. Sütött a nap, a barackfák már virágoztak a kertben, s a zsendülő rétek meleg, fűszagú lehelete betódult a faluba. És nem szólt a két ember, de szívükben napsugár volt és hála. - Ha felébredt - mondta később a mérnök -, beviszem neki a kiskacsákat... Mindig örül neki... Talán már fel is száradtak. Azzal felkelt, és kiment a konyhába, de dermedten állt meg az ajtóban. A szakajtó félig eldőltve..., s a melegedni feltett vízből, a nagy fazékból locsogás hallatszik... - Atyaisten! - ugrott a fazékhoz, amelyben a kis récék egy része vidáman úszkált, és fekete szemük ragyogott a megtalált életből... A víz szerencsére még csak langyos volt...

*

A nap besütött az ablakon, amikor a mérnök végre bevihette a felszáradva nyüzsgő aranysárga apróságokat. - Tessék! - tette a szakajtót felesége keze ügyébe. - Boldog és egészséges ünnepeket kívánnak... - O, drágáim... - turkált kezével a sárga kis pelyhek között -, most

már meggyógyulok ... - és elkönyyesedett a szeme. Nagy csend volt a szobában, és csak később szólalt meg a beteg, hogy: - Nem harangoznak valahol?... - Nem, Szívem, hiszen nagypéntek van...

S erre nem szólt senki, de talán arra gondoltak, hogy a harangok szavában a bánat és az öröm is ezen a napon született, de ennek a napnak kivételével szól, szól az idők végezetéig, amíg Ember, bánat és kiskacsák lesznek ezen a világon.

FEKETE ISTVÁN

Áprily Lajos

- Lassú szárnyon

Uram, a két szárnyam nehéz, hozzád emelkedni ma nem mer. Ne bilincselj meg és ne bánts nagy súlyoddal, a félelemmel.

Te nagy völgyedben ne legyek énekre béna, hitre gyáva. Úgy kapaszkodjam, Kéz, beléd, mint kicsi koromban anyámba.

Hívott erőseid dalos lakomáján mindig ne késsem. Kapudtól ne térítsen el utat vesztítő szédülésem.

Viharszeles mélyed felett meredekedet bízva járjam, sziklafalon hajnalmadár, örömpiros legyen a szárnyam.

És hogyha mégis hullanék sugaradban vagy sűrű hóban, sohasem látott arcodat láthassam egyszer, zuhanóban.

Hallotta?

GYÖNYÖRŰ DALT ÍRT PINTÉR BÉLA A MENNYORSZÁGRÓL

Új dallal és klippel jelentkezett Pintér Béla, amelyet ő maga úgy jellemzett közösségi oldalán, hogy lírai és elgondolkozós. Valóban az, a dal címe is sokat sejtet: "Elhiszem".

Pintér Béla a Youtube-csatornáján mutatta be legújabb dalát, amelynek az "Elhiszem" lett a címe. Az énekes a közösségi médiában így vezette fel új szerzeményét:

"Csak Te, Homokba írva, Hazamegy a Vándor, Szükségem van Rád... Ezen dalok stílusában íródott a szerda este bemutatásra kerülő új dalom is, amely az "Elhiszem" címet kapta. Lírai, elgondolkozós, lassú dal... Ha nem hangzik nagyképűnek, amolyan "pintérbélás".

Hol kezdődött, hol ér véget, és ott milyen törvény érvényes

Honnan jöttem, hova tartok, a csónakom hol ér majd partot

Még homályos a kép, de a lelkemben már él, elhiszem

Sűrű felhő zár el minket, félhomály borít be mindent

Csak szívünk látja a valóságot, azt a Földöntúli édes álmat

Mert homályos a kép, de a lelkemben már él

Csak nézem azt a tükröt, azt a sok apró szilánkot

És a tökéletes képet még csak darabokban látom

De mint édes álom, mégis úgy hat rám

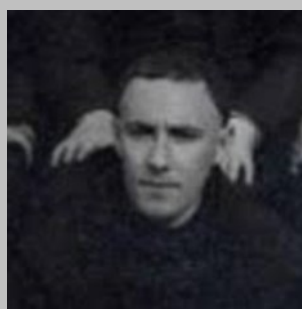
Mert sokkal több vár ott, mint gondolnám

Minden ott kezdődött, és nem ér véget

Ott az Élet törvénye érvényes

Onnan jöttem, oda tartok, a csónakom ott ér majd partot

Bár homályos a kép, de a lelkemben már él.

Gyönyörű keresztút – röviden

I.
Mosakodni hasztalan:
Urad áll itt szótalan.

II.
Élet fáját ölelem:
erős, mint a szerelem.

III.
Kereszt súlya malomkő:
földi ember esendő.

IV.
Szerető szív valahány,
egyől egyig mind anyám.

V.
Gyöngé karral gyámolíts,
igaz szívvel felüdíts.

VI.
Vérben ázott arcomat
jegykendőül elfogadd.

VII.
Másodízben bukom el.
Terhem elnyom s fölemel.

VIII.
Élő fába fejsze vág,
mit remél a száraz ág?

IX.
Hegytetőn, hol nincsen út,
elnyúlt testem ingyen út.

X.

Miért csupán az ingem
kell?
Ölts magadra engem fel.

XI.
Vasszögekkel veretem.
Aki gyűlöl, szeretem.

XII.
Föld is, ég is elhagyott,
két lator közt lankadok.

XIII.
Mégfeszített Istened
szép szelíden ölbe vedd!

XIV.
Földbe tér a búzaszem:
kicsírázik csöndesen.

(Szedő Dénes)

Szedő Dénes ferencendi szerzetes, költő és műfordító 1902-ben Budapesten született. 1923-ban lépett a ferences rendbe. Évekig - a negyvenes évek első felében is - Pécsen dolgozott. Elsősorban a költészet és a rajz kifejezőeszközei álltak hozzá közel, de a zenében, különösen az énekekben is az istenkeresés derűjét élte meg. Minden művészethez és művészihez vonzódott, a ferences egyszerű lelkiség kifejezését élte meg benne. Életműve nem csupán lelkiségének, de költői értékeinek gazdagságával ékes. A diktatúra éveiben a hatóságilag megszabott rendi kereteken kívül maradvány, egy budai bérlakás csöppnyi szobájából is menynyei távlatokat tudott nyitni lelki gyermekeinek és művész barátainak egyaránt. 1983-ban tért haza Urához. Vasadi Péter így írt róla lapunkban: "Akkor volnánk igazi vesztesek, ha nem lettél volna, ha nem az lettél volna, aki vagy. Akivé lettél." (R.P.)

“ENGEDD MAGADAT SZERETNI!” – IMA ISTEN FELEMELŐ SZERETETÉRŐL

Martin Gutl osztrák származású amerikai pap és író imája az egész világot bejárta, nem véletlenül: Isten semmihez nem fogható szeretére emlékeztet minket, amelyre minden nap szükségünk van.

Így szól az Isten:
Annyiszor akartam már beszélni veled,
de nem hagytál időt nekem.
Annyiszor akartam már mondani neked:
“Itt vagyok számodra!”
De Te féltél,
Annyiszor akartam már mondani neked:
“Ne félj, mert én veled vagyok!”
De Te nem hittél nekem,
Hanem távolinak és halottnak gondoltál.
Annyiszor akartam már beszélni veled,
de nem hagytál szóhoz jutni,
hiszen szabadságodban áll,
hogy eldöntsd,
meghallgatsz-e,
vagy ha akarsz, kikapcsolsz.
Ha kész vagy arra,
hogy meghallgass,
akkor azt szeretném mondani
Neked:
“Örök szeretettel szeretlek Téged.
Akár elfordulsz tőlem, akár odafordulsz
hozzám:

Szeretlek Téged!
Szeretlek Téged, mert élsz.
Szeretlek, mert ember vagy.
Szeretlek, mert fejlődsz.
Szeretlek, mert hozzá tartozol a Földhöz.
Szeretlek, mert hely és idő kezei között,
adott helyen és adott időben kell megvalósítanod magad.
Szeretlek, mert nem élhatsz remény és hit nélkül.
Örök szeretettel szeretlek.
Rám bízhatod magad.
Van időm számodra.
Bármikor, bárhol, bármilyen gyakran,
Éjjel vagy nappal,
gyere hozzám, ülj le,
nem kell semmit elmondanod.

Látlak.
Ha akarod, beszélhetsz.
Beszélj, kiálts, átkozódj, imádkozz,
imádj, fuss el, gyere újra,
örök szeretettel szeretlek.
Mielőtt a világra jöttél volna,
irántad való szeretetem már működött.
Szeretlek.
Azért maradsz fenn, mert szeretlek.
Nem fogsz meghalni.
Nem semmisítelek meg,
mert szeretlek.
Bármit teszel, veled megyek.
Amint az anya akkor sem hagyja el
gyermekét,
ha az valami rosszat tesz,

Így nem hagytalak el semmilyen esetben sem,
mert szeretlek.
Engedd magad szeretni!
Nyílj meg, engedd, hogy szerethesselek!
Engedd, hogy szerethessenek a dombok,
amelyeket láatsz.
Engedd, hogy szerethessenek a hegyek,
engedd, hogy szerethessen a virágzó rét,
és engedd, hogy szerethessen a forrásvíz.
Engedd, hogy szerethessenek az emberek,
akik rád mosolyognak,
engedd, hogy szerethessenek az emberek,
akikkel együtt vagy.
Engedd magadat szeretni!
Engedd, hogy szerethessen a Föld,
és engedd, hogy szerethessenek a csillagok.
Örök szeretettel szerettelek Téged,
embernek fia, ismerem történeted,
semmi sincs rejtve előlem.
Várom, hogy igent mondj rám.
Nem szeretnék kényszeríteni.
Időről időre áthaladok az úton,
ahol jársz,
nem félek, reménnyel telve várok,
hitedre, irántam való bizalmadra.
Semmi részem nincs abban,
ha Te félsz tőlem,
de én, a Te Istened
mindent megteszek azért,
hogy elnyerjem bizalmadat.”

Ámen.

Forrás:777

Mától emberhalász leszel!

”Jézus akkor így szólt Simonhoz: Ne félj, ezentúl emberhalász leszel!

Erre kivonták a hajókat a partra, és mindent otthagya követték őt.” (Lk 5, 11)

Olyan kétezeréves elhívásról szeretnénk írni, amely most is aktuális: ezzel az ígérettel Isten a mai napig sokak szívében ébreszt új álmot. Talán téged sem először szólít meg, kedves TeSó, és az elhívás számodra ma is é! Bármilyen jövőkép formálódik a szívedben az emberhalász szó köré, ha abban új életút rajzolódik ki, ne habozz igent mondani! Hozzá hasonlóan sok teológus és misszionárius is ezen ígéresz miatt érezte először, hogy addigi terveit felrúgva követnie kell Őt. Ha pedig az emberhalász szó hallatán kötelességérzet jelenik meg benned, akkor Ő a jelenlegi pályáddal és körülményeiddel hív be a csónakjába, hogy együtt evezetek.

Emberhalász a szószéken és a templompadban ülve is lehetsz.

Az emberhalászat előtt meg kell tanulnunk teljes közösségben lenni Jézussal. Péter egy csónakban ülve tapasztalta meg, hogy milyen Jézus szavára kivetni ugyanazt a hálót, amellyel addig sikertelenül próbálkozott. Modern értelemben ezt úgy fordítanám le, hogy hiába tanulunk több évig, hogy a legjobb tudásunk szerint végezzük a hivatásunkat – míg egyedül evezünk a csónakban, nem fog a célbaérés érzése eltölteni. Isten képes a nyolctól négyig tartó, unalmas irodai munkámat is használ-

ni, ha magamat az Ő szolgálatába állítom. A munkám addig lesz csupán egy állás, míg csak a saját eszemre támaszkodva végzem – attól kezdve, hogy Isten dicsőségére teszem a feladatam, szolgálattá válik.

De mi is pontosan a halászat vagy a horgászat? A sporthorgász leméri a kifogott hal súlyát, gyorsan lefotózza a zsákmányt, és az már mehet is vissza a tóba. Sporthorgászatot mi keresztyének akkor üzünk, mikor elhívunk egy-egy alkalomra egy ismerőst, akinek aztán valahogy mégis elengedjük a kezét. Vagy épp csak akkor szakítunk időt egy szolgálatra,

amikor nincs más teendőnk. A sporthorgász akkor megy ki a vízre, amikor kedve van. Ezzel szemben a halászatban, mint hivatásban nem férnek el az állandó kifogások. Ha Isten belépett az életünkbe, nem maradhatunk kívülálló: nem lehetünk horgászok, ha halásznak hívtak el. Emberhalásszá a kötelességtudat és a hitelesség tesz: amit teszek és amit mondok, az összhangban van. Mindezt pedig akkor is teszem, ha úgy érzem, jobb dolgom is lenne.

Emberhalásszá válni folyamat, amely az Istennel való közösséggel kezdődik, és a kötelességtudattal folytatódik. A Jézussal együtt töltött idő formál: Őt szemlélem, és ez hatással van rám. Finomítja a természetem, a sok év alatt berögzült válaszreakcióimat lecsendesíti, az egómat szere-

tettel visszafogja. Így tesz alkalmasná, hogy közösséget építsek az emberekkel. Ez a változás lesz a háló a halászatához.

Emberhalásszá válni bitang hosszú folyamat, amely kemény munkát igényel. De ha az elhívást megkaptad, Ő késszé is tesz a feladatra. Valahogy úgy, ahogyan a csiszolatlan gyémántból igazi drágakő lesz: a fe-

Lukátsi Vilma – Az Úr vezet...

*Emlékezzetek!
És mintha csak tegnap történt volna,
Halljátok meg ismét az elhívást!
És dobjonjon rá újra szívetek,
ne kívánjatok soha, soha mást!
Akármilyen leszel... Az Úr vezet...
Az elhívás nem sima útra szól,
És nem vert nektek hidat a vízben,
A víz víz maradt, az élet élet.
De – járni tanított a tengeren...
A víz felett...
Az Úr vezet!
Szürke, nehéz köd borul reátok.
Sokan inganak, sokan elesnek,
– Testvéreim! De ti álljatok meg!
Mert rajta kívül bármit is kerestek,
Kudarcba fül...
Vezet az Úr...
Higgyétek el és ma még erősebb
Legyen bennetek a drága tudat
Hogy bármi sötét köd is száll reátok,
A felhők között ott fénylik a napi
Egyszer előtör izzó sugárral,
S akit elhívott szent elhivatással,
Boldog leszel, hogy nem lett hűtlen.
Mert vezet az Úr,
Vezet...
Szüntelen...*

Forrás: Internet

videó-ajánló

Diana-titok – Újra ezrek nézik őt egy különleges videón

Koncz Veronika

Azt, hogy ki volt ő valójában, mi, akik nem ismertük személyesen, sohasem fogjuk megtudni. A jótkony hercegné képe mögött, egészen biztos, hogy nem egy szent rejtőzött. Bár sokan szereték volna annak hinni.

Halálakor a valódi szent, Teréz anya (aki öt nappal Diána után hunyt el) szinte alig kapott figyelmet. A hercegné tragikus balesetéről szóló tudósítások mindent elborítottak 1997 szeptemberében. A kalkuttai jötevő eltávazása a földi világból már-már mellékes hír lett. Persze egy fiatal, szép és világhírű nő hirtelen halála, aki két gyermeket hagy félárván, nyilván sokkal több, mint egy nyolcvanhét esztendő albán apáca elszenderülése. Ám az is biztos, hogy ha Lady Di, szent nem is volt, de végre színt és életet vitt az angol királyi család életébe.

Az, hogy házasságának intim részleteit kiteregette (s ezzel még inkább a média célpontjává vált), nem volt sem etikus, sem bölcs döntés. És bizonyos szempontból végzetes tettnek is bizonyult. Mégis szerettük. Ismeretlenül is. Miközben csak egy képet láttunk róla. Egy, talán ügyesen és okosan megkomponált képet: a szeretetre vágyó és szeretni akaró nőét.

Pedig a titka egyszerű volt. Diána, ahogyan mi láthattuk: egyszerre volt erős és sebezhető, elegáns és természetes, és mindemellett elragadóan kedves. Így vett le bennünket a lábunkról.

Igen, lehet, hogy sok esetben manipulatív eszközökkel érte el, hogy e benyomásunk kialakuljon róla. Mégsem véletlen, hogy halála után majdnem negyedszázaddal is oly eleven az emléke. Nincs nap, hogy valamelyik hírportál ne foglalkozna még mindig a mosolyával, a mindig kifogástalan frizurájával, az öltözködési stílusával, az anyaságával, az örömeivel és természetesen a bánataival.

Minap előkerült egy felvétel, amelyen egy rögtönzött fellépésen *Rahmanyinovot* zongorázik. Még hozzá meglepően jól. Majd szinte bocsánatkérően felpattan a zongorától. És jellegzetes fejtartásával, ellenállhatatlan mosolyával elviharzik a színről. Maga után hagyva egy, azóta is betöltetlen hiányt.

Figyelem a mai női közszerelőket. Mi tagadás, van köztük erős, okos, inspiráló, elegáns és szép. S olyan is akad, aki még a sebezhetőségét is képes felvállalni. De ez a fajta báj, ami Diánából áradt, mintha hiányozna belőlük. Talán ez is közrejátszik abban, hogy napjainkban is eleven a walesi hercegné emléke. Hiánycikk volna a női kedvesség?

Lelőhely: The time Princess Diana casually sat at a piano and played Rachmaninov (Youtube)

Átvétel a Képmás Magazinból

Mit rejt a kagylóhéj?

Virágos történet

- *Úgy határoztunk – mondta Bruckner Szigfrid - , hogy elveszszük tőled a virágot.*

- *Jaj ne! – esett kétségbe Vaskamati.*

- *De igenis elveszszük!*

- *Dömdödöm – mondta ekkor Dömdödöm.*

Csodálkozva néztek rá.

- *Azt mondd, hogy kérdezzük meg a virágot is?*

- *Döm.*

Megkérdezték hát a virágot.

- *Akarsz Vacskamatinál maradni?*

- *A virágnak szép virághangja volt*

- *Igen – mondta*

- *De hiszen nem öntözött!*

- *Tudom – mondta a virág*

- *De hiszen nem kapálgatott!*

- *Tudom – mondta a virág*

- *De hiszen rád se nézett!*

- *Tudom – mondta a virág*

- *Aztán meg agyonöntözött*

- *Tudom – mondta a virág*

- *Sápadt lettél*

- *Tudom – mondta a virág*

- *Csenevész lettél*

- *Tudom – mondta a virág*

- *Akkor meg miért maradtál nála!?* – *mordult rá Bruckner Szigfrid*

- *Azért, mert szeretem – mondta a virág*

- *Miért szereted?* – *háborgott Aromo*

- *Csak – mondta a virág*

Vacskamati táncra perdült, ugrott a virágja körül, alig látott az örömtől

- *Meglátod, rendesen öntözlek, kapállak, törődöm veled ezután – mondta a virágnak.*

A virág meg azt mondta:

- *Hiszi a piszi.*

És olyan boldog volt, amilyen még soha.

Lázár Ervin művéből

Reményik Sándor – Kenyér helyett

“Változtasd a köveket kenyerekké!” –
Nem a sátán szól. Milliók zokogják.
Egyetlen jajkiáltás a világ,
Egyetlen kéztördelő mozdulat,
Egyetlenegy roppant fenyegetés.
A nyomorúság völgyei fölött
A bosszúálló Isten hegyei
Feltornyosulnak irgalmatlanul,
Nem indulnak változni kenyerekké.

“Változtasd a köveket kenyerekké!”
Hallom én is a rettentő ígét,
Mint végítélet, úgy zuhan réám,
Szíven talál, mint kővé vált kenyér.
Az életemet mostan kérik számon,
Most köveznek kővé vált kenyerekkel.
Megálljatok... nagyon bűnös vagyok,
De talán mégsem úgy, mint hiszitek.
Én nem vettem el senki kenyerét,
Csak ép nem tudtam kenyeret keresni,
Csak éltem, éltem, ingyen, irgalomból,
Az Isten irgalmának hegyeit
Bebolyongtam virágot szedegetve,
Tudom, nem ér most falat kenyeret
Az egész szárazvirág-gyűjtemény.

“Változtasd a köveket kenyerekké!” –
Máskor talán feleltem volna rá,
Szóltam volna: “Nem csak kenyérral éltek!”
Most torkom, szívem egyként elszorul,
Szédül a szó és megfullad a hang.
Csak Egy, csak Egy, csak Egy felelhet így,
–

Nem én, nem én, az Ő nevébe se...
Testvéreim, ha volna rá hatalmam,
Testvéreim, ha tőlem függene,
Holnap puha sziklákon pihennétek,
Kenyérhegyek nőnének számotokra,
Hegytörések csupa szín-kenyérből,
Merő aranykalácsból Alpések...
De nincs hatalmam, – betegen bolyongok,
S még most is virágokat keresek.
S ha még találok egy-egy halaványat:
Tépelődöm, hogy megmutassam-e?
Asztalotokra merjem-e belopni –
Kenyértelen, üres asztalotokra
Kenyértelen kővilág kis virágát? –
Vagy morzsoljam szét a kezem között,
Mielőtt bárki rátekintene,
És fojtsam meg, mint gyermekét anya,
Mint bukott leány drága szégyenét?

“Változtasd a köveket kenyerekké!”
Hegyeket változtatnék – nem lehet.
Kenyértelen, kegyetlen kővilágban
Lehajtom megadással fejemét.
Testvéreim, ne könyörüljetek.
Kenyértelen, kegyetlen kővilágban,
A bosszúálló Isten hegyein
Én nektek most is csak virágot téptem.
Zuhogj fejemre, kővé vált kenyér:
Én vétkem, én vétkem, én igen nagy vétkem.

Csak annyi vagy, amennyit az adott szavad ér

Csejk Miklós

A tárcaíró azt vette észre a környezetében, hogy egyre kevesebbet ér az adott szó. Az emberek ígéretnek, sőt kifejezetten divat lett mindenre azt mondani, hogy rendben van, aztán az eszük ágában nincsen az, hogy meg is valósítsák, amit megígértek. De vajon miért lett divat mindez? A tárcaíró már napok óta ezen gondolkodik, és arra jutott, hogy valószínűleg azért, mert kifizetődőbb. Kifizetődőbb konfliktus nélkül rögtön rávágni mindenre, hogy rendben, sőt „okés”, aztán nem tenni semmit. A tárcaíró minderről azt gondolja, hogy hülyére veszik egymást az emberek, és ez nincs így jól. Ráadásul, ha ezt látják a gyermekeink, ha ilyen minták alapján szocializálódnak, akkor minden elveszett. Mert az idősebb nemzedék még akkor is tudja, mennyit ér az adott szó, ha valamiért nem tartja meg az ígéreteit. Egyébként ez is, mint oly sok minden, a kommunizmus „áldozata”. Mármint az adott szó. A kommunisták nyírták ki az őszinte beszédet, mert az ember nem mondhatta, hogy valami nincs rendben, akkor ugyanis fekete autóval jöttek érte, hogy készségesen leverjék a veséjét. Úgyhogy azt mondogatta mindenki itt negyven évig, hogy persze, persze, rendben, aztán nem csinált senki semmit, illetve a semmit azt nagyon csinálta itt mindenki, de a szavát nem tartotta be. Szinte közmegegyezés lett

abból, hogy az adott szónak nincsen értéke, mindenki mond mindenfélét, csak az igazat, azt nem fogja, mert sok mindent lehet egy puha diktatúrában (vagy az ördög tudja, miben), de igazat mondani biztosan nem. Ha senki nem veszi komolyan azt, amit mond, mástól se várhat hason-

lót.

Ezt a súlyos örökséget visszük most tovább, cipeljük meggörnyedten, és ha valaki szeretne valamit tőlünk, annak azonnal, lelkiismeret-furdalás nélkül a képébe vágjuk, hogy persze, rendben, „okés”, és közben gondoljuk, hogy majd éppen neked fogok itt bármit is csinálni. – Nem adom a szavam, mert nincsen szavam, elvették a kommunisták, leverték az igazság veséjét, ha meg oda az igazság, akkor nem lesz itt Mátyás király, meg senki sem, ne is jöjjön ide senki rendbe tenni a dolgokat, mert azokat most már soha nem lehet rendbe tenni, szét-esett, eltörött, mint Ady Endrének a minden Egész – gondolják sokan. Pedig ez nincs így. Már harminc éve nincs így. Harminc éve állították vissza a népek az idő szekerét a rendes kerékvágásba. Harminc éve, hogy nem üldözik az erkölcsi alapelveket széles rétegeknek megtanító egyházat, harminc éve, hogy visszanyerte létjogosultságát az adott szó. Harminc éve, hogy bárki elmondhatja az igazát, és akár igaza van, akár nincs, nem lesz belőle baja, nem jön a fekete autó, hogy leverjék a vesét. Úgyhogy vissza kell állítani az adott szó becsületét. Ha ugyanis senki nem veszi komolyan azt, amit mond, mástól se várhat hasonlót. Ha viszont mindenki összevissza beszél, akkor bábeli lesz a hangzavar, és előbb vagy utóbb az égig ér majd. Úgyhogy a tárcaíró azt gondolja, azonnal vissza kell állítani az adott szó becsületét. Már így is felnőtt egy generáció, amelyik igazából nem is érti, minek pazarolja mindegyre a tárcaíró a nyomdafestéket.

G y e r m e k o l d a l

KIHAGYHATATLAN!

Online versmondó versenyt hirdetünk hittanosainknak 2021 telén-tavaszn

Pályázni az általunk összegyűjtött versikék egyikével lehet.

A verseket kamera előtt kell elmondani. Előzetes egyeztetés után vesszük fel a verseket a megtanulás és kiérlelt előadás után több helyszínen.

*A versmondók produkióit egymás mellé tesszük és az Interneten is megjelentetjük
Kedves Hittanos Fiatalunk!*

Ne sokat teketóriázz, jelentkezz Ritecz Erika néninél, vagy Lóránt atyánál, s már próbálgathatod is a versikédet!

Keress 10 különbséget! Jn 2,13-25

Eredményhirdetés: 2021 virágvasárnapján

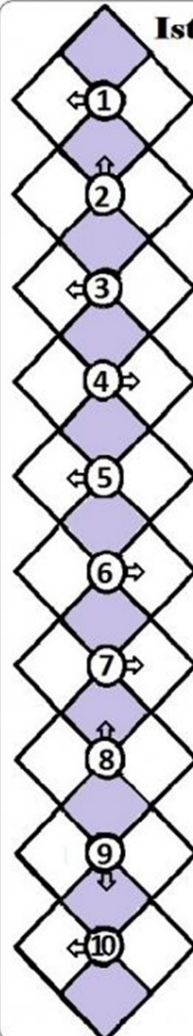
Nyeremények: Filmgyári látogatás a Korda Filmstúdióban + EGYÉNI DÍJAZÁS

Jelezd, ha már „tiéd a vers”, és jöhet a kamera!

Istennek az „.....”^{1 Kor 1,25}

bőlesebb az embereknél

Töltsd ki a nyíltól indulva az óramutató járásának megfelelően a meghatározások szerint az ábrát! Függetlenül olvasható lesz az idézet hiányzó szava.

1. Eszméletlen állapot
2. Kicsi Katalin
3. Így nevezhetjük a Jó Istent.
4. Olgika nagy korában
5. Moszat
6. Nő, aknek gyereke van.
7. Lopakodik
8. Jármű a havon
9. Üzem
10. Hörpintse fel!

Egy csók Jézustól, avagy hogyan lekéztette meg a kezdő ministráns kisfiú az atyát

A kezdő ministráns kisfiú szokatlan tette új értelmet adott a lelkésznek Krisztus szeretetéről.

José Rodrigo López Cepeda atyát még csak hat hónapja szentelték fel papnak, amikor püspöke a spanyolországi St. Orosia kegyhelyre küldte szolgálatra, hogy egy csaknem 30 éve ott szolgáló papot helyettesítsen.

Eleinte nem volt könnyű dolga a fiatal lelkésznek, hiszen a hívek megszokták hosszú éveken át szolgáló papjukat, és a vele kialakult szokásokat. José atya erről így beszélt: „A feladat ugyan nem volt egyszerű, idővel mégis siker koronázta, ebben pedig nagy szerepe volt egy Gabriel nevű kisfiúnak.” A pap 2020-ban a Facebookon osztotta meg az alábbi történetet, melyet érdemes elolvasnunk.

José atyát szolgálatának második hetében egy fiatal házaspár kereste fel, hogy beszélni szeretnének vele. Velük volt kisfiuk, a nyolc esztendőes Gabriel is, ez a nem problémamentes gyerek, akit José atya „minden porcikájában különleges kis legénynek” írt le.

Gabriel szülei arra kérték az új lelkészt, hogy a fiuk ministrálhasson. Első halálásra az atya habozott – no, nem azért, mert azt gondolta volna, hogy a gyerek nem lenne képes a feladatot ellátni, hanem azért, mert már amúgy is sok volt a gondja a parókia vezetésének átvételével kapcsolatban.

A kisfiúnak volt azonban egy „titkos fegyvere”, melynek segítségével belopta magát a pap szívébe. Amikor José atya megkérdezte tőle, hogy szeretne ministrálni, válasz helyett Gabriel csendesen átölelte a derekát (amilyen magasra csak felérte). Ki tudta volna ezt visszautasítani?

José atya azt kérte a kisfiútól, hogy a következő vasárnapon a mise kezdete előtt 15 perccel legyen ott, hogy megbeszéljék az első ministrálással kapcsolatos részleteket. Gabriel pontosan érkezett – csakúgy, mint az egész családja, akik alig várták, hogy lássák őt ministrálni. Piros reverendában volt és csipkés szegélyű fehér karingben, melyet a nagymamája varrt. A családnak köszönhetően az összegyűlt közösség szemmel láthatóan nagyobb lett! Az

ezután történeteket José atya maga meséli el nekünk.

„Mindent elő kellett készítenem az Eucharisziához. Nem volt sekrestyésem, sem csengetőm, így fel-alá kellett rohangálnom. Amikor a misét már kezdeni kellett volna, akkor kaptam észbe, hogy Gabrielnek fogalma sincs arról, mit kell tennie. Nem volt már idő, így az jutott az eszembe, hogy csak ennyit mondjak neki: „Gabriel, mindig azt kell tenned, amit én teszek, rendben?”

Gabriel rendkívül szófogadó, és minden kérését pontosan teljesítő kisfiú volt. Amikor a mise elkezdődött, a pap megcsókolta az oltárt, a kisfiú pedig ugyanezt tette. Amikor eljött a homília ideje, José atya azt vette észre, hogy mindenki mosolyog, és nagyon figyel – de nem ám órá! Mindenki az aranyos kis ministránst nézte, aki szófogadóan igyekezett utánogni a pap minden egyes mozdulatát.

José atya visszaemlékezése szerint a mise után elmagyarázta Gabrielnek, hogy a misén mit szabad és mit nem szabad tennie. Többek között elma-

gyarázta a kisfiúnak azt is, hogy az oltárt csak a pap csókolhatja meg, ugyanis az oltár Krisztus megtestesítője, és a mise celebrálása alatt a pap különös kapcsolatban van Vele.

„Nagy, kérdő szemekkel tekintett rám, láttam, hogy nem érti, amit mondok” – írja José atya. Szófogadása mellett Gabriel roppant őszinte is volt, ezért habozás nélkül így szólt: „Ne már! Én is meg szeretném csókolni!” Az ismételt magyarázatok sem tudták a kisfiút eltéríteni attól a vágyától, hogy ő is megcsókolja az oltárt. Végül José atya azt mondta, hogy ő majd „mindkettejük nevében” csókolja meg az oltárt. Úgy tűnt, a kisfiú ezt elfogadta, legalábbis egy darabig.

A következő vasárnapon, amikor a mise elkezdődött, a pap megcsókolta az oltárt, és közben figyelte, hogy mit tesz a kisfiú. Gabriel nem csókolta meg az oltárt, helyette odatartotta az arcát az oltárhoz, és úgy maradt, hatalmas mosollyal a kis arcán mindaddig, amíg José atya rá nem szólt, hogy hagyja abba.

A mise után a pap ismét végig vette a kisfiúval a ministrálással kapcsolatos tudnivalókat, és emlékeztette arra, hogy nem csókolhatja meg az oltárt,

hiszen a pap „mindkettejük nevében teszi azt”. A fiú válasza megdöbbenetelt: „Én nem csókoltam meg, ő csókolt meg engem!” Erre José atya így szólt: „Gabriel, ne szórakozz velem!” A kisfiú azonban nem hátrált: „De bizony, ez igaz! Elárasztott csókjaival!”

Micsoda szépséges egyszerűség! Amikor ezt halljuk, könnyen eszünkbe juthatnak Jézus szavai a gyermekekről, ahogyan Szent Máté evangélista feljegyezte őket:

Abban az időben Jézus ezeket mondta: „Dicsőítelek, Atyám, ég és föld Ura, hogy az okosak és a bölcsék elől elrejtetted ezeket és a kicsinyeknek kinyilatkoztattad. (Mt 11, 25) „Bizony mondom nektek, ha nem változtok meg, s nem lesztek olyanok, mint a gyerekek, nem mentek be a mennyek országába.” (Mt 18, 3) „Jézus így válaszolt: Gyerekek és csecsemők ajkával hirdetted dicsőségedet.” (Mt 21, 16)

José atya azt mondja, Gabriel szavai szent féltékenységgel töltötték el. Ő is szeretett volna csókokat kapni. Amikor tehát már mindenki elment, bezárta a templomot, odament az oltárhoz és utánozta a kis ministránst. Az oltárra fektette az arcát, és így imádkozott: „Uram, csókolj meg engem is, ahogyan megcsókoltad Gabrielt.”

José atya leírja, hogy a kis Gabrieltől megtanulta, mennyire fontos, hogy először magunkat engedjük szeretni Jézustól, és a nehéz időkben is szoros kapcsolatban álljunk Vele. Így fogalmaz:

„Ez a kisfiú eszembe juttatta, hogy a munka nem az enyém, és az emberek szívét megnyerni csak úgy lehetséges, ha édes meghittsággal vagyunk Krisztussal, az egyetlen Pappal.”

Azóta, mint mondja, amikor csak megcsókolja az oltárt, egy pillanatra ott pihenteti az arcát, hogy „megkaphassa Krisztus csókját”, mivel „szeretett kis ministránsomnak és tanítómnak, Gabrielnek köszönhetően megtanultam, hogy mielőtt megcsókolnám Krisztus oltárát, szükségem van arra, hogy Ő csókoljon meg engem.”

Ma már Gabriel 25 éves, és még ugyanabban a városban lakik. López Cepeda atya pedig szülőhazájában, Mexikóban, szolgál papként, és 2010 óta nem járt Spanyolországban. Amikor utoljára ott volt, találkozott is akkoriban kamaszkorú barátjával. A távolság ellenére szívesen emlékeznek mindketten erre a szép történetre, amelyben Krisztus volt és marad a főszereplő.

Forrás: Aleteia
Fordította: Kántorné Polonyi Anna

Miért sírt háromszor Jézus?

Az Újszövetség három történetet említ, amikor maga Krisztus is könnyezik. Mind-egyik epizód tanulságos és lélekemelő.

Jézus megtestesülésével részesült az emberi természetben, ezáltal minden emberi érzést jól ismer. Az evangéliumok világosan beszámolnak azokról a pillanatokról, amikor Krisztus örömet, haragot vagy szomorúságot érez. Közelebbről az Újszövetség három olyan esetet jegyez fel, amikor Jézus könnyezett. Valószínűleg nem ezek voltak az egyetlen alkalmak, amikor Krisztus földi életében sírt, de érzékeltek velünk, milyen események érintették meg mélyen a Megváltó szívét.

Jézus sír, amikor látja azok fájdalmát, akiket szeret

„Amikor Mária odaért, ahol Jézus volt, és meglátta, e szavakkal borult a lába elé: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg testvérem.” Amikor látta, hogy sírnak, Jézus lelke mélyéig megrendült. „Hova tettétek?” – kérdezte megindultan. „Gyere, Uram – felelték –, és nézd meg!” Jézus könnyekre fakadt. Erre a zsidók megjegyezték: „Nézzétek, mennyire szerette!” (Jn 11, 32-36)

Jézus sír, amikor sírni látja azokat, akiket szeret és azután is sírt, amikor meglátta barátja, Lázár sírját. Mindez Isten irántunk érzett szeretetét mutatja, és kifejezi, hogy mennyire fáj neki, ha szenvedni lát minket. Jézus igazi együttérzést mutat, és barátaival együtt szenved ebben a szomorú jelenetben. Mégis, Ő a fénysugár

a sötétségben, hiszen Lázár fel-támasztásával a gyász könnyeit az öröm könnyeivé alakítja.

Jézus sír az emberiség bűnei láttán

„Jeruzsálem, Jeruzsálem! Megölöd a prófétákat és megkövezed azokat, akiket hozzád küldenek! Hányszor volt, hogy egybe akartam gyűjteni gyermekeidet, ahogy a tyúk szárnya alá gyűjti csibéit, de nem akartad.” (Lk 13, 34)

„Amikor közelebb érve [Jeruzsálemhez] megpillantotta a várost, megsíratta. 42. „Bárcsak te is felismernéd – mondta – legalább ezen a napon, ami békeségedre volna. De el van rejtve szemed elől.” (Lk 19, 41-42).

Jézus meglátja Jeruzsálem városát és könnyek szöknek szemébe, mert a múlt és a jövő bűneit látja szeméi előtt, s ez megrendíti szívét. Isten, a szerető Atya nem szereti látni, ha gyermekei eltávolodnak tőle. Ő arra vágyik, hogy visszatérjenek karjaiba. Mégis elfordulunk tőle és veszályos utakra tévedünk nélküle. Bűneink könnyekre fakasztják Jézust, aki mindig jelen van és tárt karokkal fogad vissza bennünket.

Jézus sír a keresztre feszítés előtt

Földi életében hangosan kiáltozva, könnyek között imádkozott s könnyögött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól, és hódolatáért meghallgatásra talált. (Zsid 5, 7).

A Zsidókhoz írt levélben a könnyekhez Isten által meghallgatott, valódi könnyörgés társul. Noha imádkozás közben nem mindig szükséges könnyeket ejtenünk, ez Isten vágyát hangsúlyozza, aki azt akarja, hogy bűnbánó szívünk megtérjen. Azt akarja, hogy imáink legmélyebb bensőnkéből fakadjanak, amint Jézus sem leplezte előtte gyötrelmét és kínszenvedése előtti félelmét. Más-képp mondva, az imának magába kell foglalnia egész emberi lényünket, még akkor is, ha mély érzelmekkel imádkozunk, és Istent életünk minden aspektusába be kell fogadjuk.

Fordította: Hegedüs Katalin
Forrás: aleteia.org

Wass Albert – Ünnepvárás

*Erdők, rétek, mezők:
terítetek eléje szőnyeget!*

*Amikor erre jön:
virágok, nyiljakot előtte ki.*

Pacsirták: énekeljete!

Patakok: csengjete, nevessetek!

Galambok: bűgiatek!

*A nagy mező dallal legyen tele,
és napsugárral, fénnel, szerelemmel,
csak tavasz legyen akkor és kacagás,
szemeinkben ne lászon könnyeket.....*

*Erdők, rétek, mezők:
terítetek eléje szőnyeget!*

*Én majd csak nézni fogom
“ŐT”,*

*és imádkozva szüntelen,
Ha rám se néz, ha meg se lát,
megcsókolom a lábai nyomát:
nekem ez lesz a legszebb ünnepem!*

„VANNAK AZ ÉLETBEN OLYAN DOLGOK, AMIKET BIZTOSAN MÁSKÉPP CSINÁLNAK” – INTERJÚ TARLÓS ISTVÁNNAL

(Ez a 777 portálon olvasható interjú szerkesztett változata—A szerk.)

A Kossuth Lajos téri irodájában beszélgetünk, de mennyire hiányzik a Városház utca – és a főpolgármesterség?

Ez a pozíció spirituálisan, elfoglaltságban és fajsúlyban is olyan munkát jelent, amelyet nem könnyű egyik pillanatról a másikra elengedni. Azt hiszem szeretett engem az Isten, – és bízom benne, hogy még most is szeret – mert ha a gyakorlati oldaláról nézem, akkor talán jobb, hogy már nem én ülök ott. Mégis elismerem, hogy lelkileg nem könnyű feldolgozni ezt a helyzetet. Azért vigasztal, hogy az utóbbi 75 év során én voltam az egyetlen keresztény-konzervatív főpolgármester Budapesten egy évtizeden át.

Az elmúlt másfél évben kiderülhetett, hogy kik az igazi barátai, és kik azok, akik csak a pozíciója miatt keresték a társaságát. Ez utóbbi mennyire jellemző?

A barát nálam egy kiemelt, fontos kategória. Rengeteg ismerősöm van, elég sok haverom – és kevés barátom. Bennük teljesen megbízhatok, nem kell megváltatnom előttük a szavaimat, és soha nem kell attól tartanom, hogy elárulnak. Voltak olyan emberek, akiknél 2019 októbere után nem számítottam arra, hogy megmarad a jó kapcsolat, de mégis ez történt, ők nem változtak meg, azonnal felveszik a telefont, vagy visszahívnak. Kétségtelenül akadtak olyanok is, akiktől szintén ezt vártam, de mégsem így történt. Van egy harmadik kategória is: velük nagyon jóban voltam, – egészen pontosan ők nagyon jóban voltak velem – de azóta, hogy nem én vagyok a főpolgármester, most is jóban vagyunk, csak nem annyira. Akad néhány olyan ember is, akivel sok jót tettem, mégis elárult – már korábban.

Egy korábbi interjújában úgy fogalmazott, hogy a választásokat követő három hétben meglepően jól érezte magát, utána jött egy nehéz időszak. Hogy van most?

Valóban így történt, hosszabb is volt három hétnél ez az időszak, egészen 2019

karácsonyáig kitarított. Nem akarom letagadni, hogy utána lelkileg olyan lejtőre kerültem, amely az elején nagyon meredek volt, és habár most már lankásabb, még mindig tart. Nagyon nehéz megélni, – és kevesen is élik át – hogy valaki egy olyan pozíciót veszít el hosszú idő után, amely a miniszterelnök után talán a leglegitimébb, ahol sokan keresik, a szavainak országosan is súlya van, miközben egy hatalmas humán infrastruktúrát is irányít. Hazudnék, ha azt mondanám, hogy túl tudtam magamat tenni ezen, hiszen teljesen megváltozott az életem.

Így utólag az ember sok mindent megért, átlát, de attól még nem egy kellemes érzés.

Több helyen is dolgozom, például a győri Széchenyi István Egyetem – egykori Alma Materem – felügyelőbizottságának elnöke lettem, illetve miniszterelnöki főtanácsadóként is dolgozhatok. Ezek segítenek abban, hogy az ember ne érezze magát teljesen feleslegesnek, de ha nagyon őszinte akarok lenni, akkor ezek a megbízatások inkább a komolyan vett tudományos diákköri kategóriába tartoznak a főpolgármesteri tevékenységhez képest.

Ez még akkor is igaz, ha a szív-

ügyemnek érzem például a győri egyetem sorsát, de a miniszterelnök tanácsadójának lenni is magában felérne egy életpályával.

Különleges stílust hozott a magyar politikai életbe, amelynek jellegzetessége volt a szókimondása. Hogyan tudta összeegyeztetni ezeket a csatározásokat a hitével?

Sok hibám van, de küzdeni szabad – ezt nem tiltja a mi hitünk sem. Nem tagadom, hogy volt olyan időszak, amikor szinte élveztem is a konfliktusokat. Nem ritkán tudatosan használtam nyersebb hangot. Higgye el, rákényszerültem. Szerettem úgy kommunikálni, ahogy az ellenzék nem szerette, mert ha nem ezt tettem volna, akkor régen bedaráltak volna a politikai süllyesztőbe. Nehezen bírtak velem a kommunikációban, de én soha nem használtam ordenáré kifejezéseket. Hónapokig támadtak például amiatt, mert Kálmán Olgának elmondtam, hogy amit ő nem ért, azt 90-es IQ felett általában ér-

teni szokták. Mondanám, hogy kitértek a hitükből, de abból nehéz lett volna, viszont hibátlanul működött velem szemben a kettős mérce. Vesse össze ezt a mondatomat azzal, ami kifejezéseket jó néhány ellenzéki képviselő megenged magának.

De egy keresztény politikusnak – párttól teljesen függetlenül – nemcsak a másik oldal a mércéje, hanem maga a keresztény tanítás is. Ebből a szempontból nem érzi a felelősségét a közbeszéd alakulásáért?

Ma már nem hiányzik a harc, és belátom, volt felelősségem. Normál politikai és kommunikációs helyzetben olykor egy másik éneket kellett volna elővenni, de a körülmények ehhez nem voltak adottak. Hamar rájöttem, vannak emberek, akik úgy gondolják, hogy „jóért jót ne várj!” A közéleti kommunikáció mára minősíthetetlené vált.

Az elmúlt évtizedekben sok mindent meg lehetett tudni a magánéletéről, hogy mennyire szereti a Rolling Stones-t vagy éppen Rejtő Jenő könyveit. Arról, hogy gyakorló katolikus viszont igen ritkán beszélt: azért, mert a hit egy privát dolog, vagy mert soha nem kérdezték erről?

Valóban szeretem Rejtő Jenőt és a Rolling Stones-t is, de eltűzött dolog ez, a médiában aránytalanul felfűjták. Talán szándékosan. A vallás és a hit azonban valahol mindenkinek mélyen a magánügye. Én azért igyekeztem mindig sugallni, hogy milyen értékrendet képviselek. A hit lényege, hogy bízunk abban amit nem látunk, és hiszünk abban, amit nem tudunk. Ugyanakkor éppen a matematika az, ahol az ateisták esélytelenek a hívőkkel szemben. Az, hogy bebizonyosodik hogy van Isten, annak matematikailag nem nulla az esélye, viszont azt soha nem fogják tudni bebizonyítani, hogy Isten nem létezik. Az ember soha nem lesz abban a helyzetben, hogy biztosan állíthassa magáról azt, hogy mindent tud. Érdemes elolvasni Freud és Tamásnak a fizikai állandókkal kapcsolatos gondolatait, vagy fontolóra venni a DNS véletlenszerű kialakulásának valószínűségét. Nem akarok senkit meggyőzni, csak megfontolásra ajánlom. A kereszténység ma már egyértelműen védelemre szorul. Alighanem modern szekularizációval nézünk szembe. Gyakorló római katolikusként azok közé tartozom, akik szerint talán még a lassan ezer éves

Elmeséli ebből a kettőből az egyiket?

Elmondom az egyiket, ha ez bárki számára is érdekes. Mielőtt polgármester lettem 17 éven keresztül az építőiparban dolgoztam: nagyon sok csatornát építettünk, művezetőtől a termelési főmérnökig sok pozíciót betöltöttem. Saját két kezemmel is építettem szennyvízcsatornákat, két és fél méteres munkaárokban. Az egyik ilyen építkezésem a kollégámmal guggolva véstük az akna falát, amikor egy munkatársunk az utca másik végéből, körülbelül kétszáz méter távolságból odasétált hozzánk és egy teljesen érdektelen kérdést tett fel. Amikor megszólalt, akkor felálltunk hogy lássuk az arcát, amely néhány másodperccel később teljesen rémültté vált, és csak annyit tudott kiprészíteni a száján, hogy „Rohanjatok!”. Alighogy kimondta ezt, három-négy méter hosszban és hetven centiméter szélességben az árokpárt elkezdett befelé omlani: éppen annyi időnk volt, hogy fel tudtunk rohanni a létrára, a mögöttem szaladó barátom alsó lábszárát alaposan megütötte a több köbméternyi föld. Amikor kiemeltük ezt a földet, akkor találtuk meg a lapátunk maradványát, amely forgácsokban volt. Ha a kollégám váratlanul, egy ilyen érdektelen kérdéssel nem jött volna oda hozzánk, vagy csak egy perccel később indul el felénk, akkor egészen biztosan meghaltunk volna.

Hogyan reagált, miután felfogta, hogy mi történt?

Jéghideg volt a kezem, a többiek fel sem fogták szinte hogy mi történt. Csak arra tudtam gondolni, hogy ez nem lehet véletlen. Nem ezért vagyok hívő, hanem meggyőződésből, és mert mindig az voltam, ez az eset is csak erősíti a hitemet, mert elgondolkodtatott, hogy reálisan mennyi esélyem volt megúszni.

A már korábban idézett interjújában úgy fogalmazott, hogy „a feleségem biztosan a mennyországba kerül, hogy én oda kerülök-e, az határeset”. Idén 48. házassági évfordulójukat ünneplik már, milyen a kapcsolatuk?

Szeretem a feleségemet, én akartam nagyon elvenni. Amikor az egyetememen megláttam, akkor rögtön valamit elektromosan „kilőtt” felém. Hosszú hajjal, mérsékelt referenciákkal, és viszonylag rosszul öltözötten odasétáltam hozzá és jobb ötletem nem lévén annyit mondtam neki, hogy „El foglak venni feleségül”. Nem vártam meg a válaszát, de a végeredmény mégis magáért beszél: két évvel később elvettem feleségül, van három

gyermekünk és hat unokánk. A szüleimhez is erősen kötődtem egyébként.

Ezzel együtt azt mondom, hogy mégsem voltam elég jó gyerek és elég jó férj – legalábbis az én mai mércémmel mérve. Talán apaként nyújtottam leginkább elfogadható teljesítményt, jöllehet erről a feleségemet és a gyerekeimet kell kérdezni. A magánéletemben elég türelmetlen, olykor intoleráns voltam, akivel nehéz volt elboldogulni. Egyébként soha, sehol nem szerettem alulmaradni. Hiába tudja a feleségem, hogy ragaszkodom hozzá, hogy szinte bármit megtennék érte, de mégsem mindig abban a kellő stílusban beszéltem vele, ami a keresztény tanítás alapján elvárható lett volna. A szó „veszélyes fegyver” – énekelte Szörényi Levente – és ez igaz. Hiába gondolja azt az ember, hogy a kimondott szavaknál a tettek súlyosabbak, de az indulatos szavaknak mégis megvan a hatásuk. Ezzel együtt, ha fiatalok néha elcsodálkoznak, hogy ilyen régen ugyanaz a feleségem, azt szoktam felelni, mint Kodály Rákosinak, mikor az új himnuszt akart: „jó a régi”. A házasság nem tréfa dolog. Ezt így is gondolom. Ma is vonzódok a feleségemhez.

Úgy érzi, hogy sokszor bántó volt vele?

Mi a sok? Ahhoz képest, amit megérde-melt volna, ma már azt hiszem. Épp olvasok egy könyvet Szalézi Szent Ferenctől, a Filóteát. Legnagyobb csodálkozásomra éppen ott nyitottam ki az elmúlt napokban, ahol hosszan ír erről: a kimondott szavak és a beszéd súlyáról, arról, hogy milyen hatásuk lehet abban az esetben is, ha nem negatív érzelmek vannak mögöttük és nem tettekben mutatkoznak meg. Ebben a tekintetben nekem mindenképp van restanciám, a feleségemnek pedig nincs. A feleségem viselkedése, stílusa nagyobb bizonyossággal jogosítja fel arra a reményre, hogy a mennyországba kerülhet. Sokáig abban az illúzióban éltem, hogy a nyersebb szavaknak nincsen nagy jelentőségük, ha közben a másik ismeri az érzelmeimet. Ez sajnos nem igaz, ezek mindig nagyon bántóak tudnak lenni. Nem lehet mindent túlterheltséggel indokolni. Ő mégsem neheztel rám.

Ezért mondta azt, hogy határeset, hogy a mennyországba kerül majd?

Csak félig szántam tréfának. Istenfélő vagyok, ez komoly. Voltak az életben

olyan dolgok, amiket ma biztosan másképp csinálnék. Itt olyanokra gondolok, amik tőlem függték. Soha nem loptam, nem csaltam, azt hiszem hogy talán halálos bűnöket sem követtem el, de ezt nem nekem kell megítélni. A gyóntatóatyámnak is elmondtam, hogy határeset az, hogy én hova fogok kerülni, de ő nálam optimistább – vagy csak nem akar ijesztgetni.... Ám komolyan, gondoljon bele: a tízparancsolatot szigorúan nézve naponta követünk el bűnöket, csak a mai világban azokat nem is tekintjük bűnek. Van viszont egy-két dolog, ami más értelemben bánt. Ez nem azonos az előző kategóriával. A legsúlyosabb egy több mint 25 éve történt halálos baleset, ahol jogi, – és emberi értelemben is vétlennek találtattam. Magam is így hiszem, ma is úgy érzem, hogy egyszerűen semmit nem tehettem. Ha valaki egy bokor takarásából közvetlenül egy autó elé lép, akkor nincs mit tenni. Ettől még a dolog megtörtént. Azóta is együtt élek vele, alig van nap, hogy eszembe ne jutna. Az ellenségemnek sem kívánom.

Ennek a balesetnek – amelyben egy gyermek hunyt el – a feldolgozásában segített a hite?

Amennyire fel lehet dolgozni, igen. Hiszen szándékaimmal ellenkező dolog történt. Főleg vigasztaló, amit a gyóntatóm mondott akkor, amit ha nem haragszik, nem idézek. A hozzátartozók szemtanúk voltak, nem hibáztattak. Többször is beszéltek velem. Gondolom, nem szeretnek – nem is lenne normális érzés tőlük – de akkor sem voltak sem rosszindulatúak, sem elfogultak. Kerületi polgármester voltam, így egy szinttel feljebb, a BRFK helyszínelte és vizsgálta ki az esetet.

Egyre gyakrabban tekint már visszafelé?

Persze, hiszen az ember hetven körül már visszafelé is tekint. Amúgy is szeretek a múltban élni. Nem értek egyet azokkal, akik azt mondják, hogy csak előre kell nézni. A múltat meg kell becsülni és tanulni kell belőle, mert az életünk része. A múltja minden ember életének elidegeníthetetlen része, nem tagadhatja meg egyik szakaszát sem. Hiába is tenné. Ismétlem, voltak dolgok, amelyeket másképp csináltam volna, tudok magammal szemben önkritikus lenni. Sosem voltam gyáva ember, de úgy érzem, hogy elég bátor sem. Sokan harcos típusnak mutattak be, de a saját bátorságommal nem vagyok teljesen megelégedve. Nagyon szerencsés vagyok abból a szempontból, hogy jó családban nőttem fel és jó család-

Történetek útközben

Olvasókönyvünk programja is szünetel a vírushelyzet miatt. Ennek ellenére Lóránt atya az új könyveket -ugyan kevesebb példányban-, de minden hónapban megrendeli. Az így is kitarító egyházközségi tagok nagyon örülnek ennek. Szerencsére mindig akad olyan segítők is, aki az aktuális köteteket házhoz szállítja. Örömről szól, hogy így mégis van valami, ami összekapcsolhat bennünket.

Bármilyen fáradt is vagyok, nem múhat el a nap olvasás nélkül. Előfordul, hogy több könyvbe is belekapok egyszerre, de olyan is van, amit többször is előveszek, és újra olvasom. Van egy könyv, amit tényleg sosem teszek vissza a polcra. Ez Márai Sándor Füveskönyve.

„Szeretné elmondani egy ember, hogyan kell lakni, enni, inni, aludni, betegnek lenni és egészségesnek maradni, szeretni és unatkozni, készülni a halálra és megbékélni az étellel. ... Csak arról ír, aminek köze van az emberhez. ... Írója nem tanítani akar, amikor e könyvet írja, hanem tanulni. A könyvekből akar tanulni, melyeket előtte írtak a bölcsek. Mert mindez együtt alakítja az emberi sorsot. ... Nem tudós könyv ez, csak olyan, amilyent az elemiben tanítanak. ... Olyasféle lesz hát ez a könyv, mint a régi füves könyvek, melyek egyszerű példákkal akartak felelni a kérdésekre, mit kell tenni, ha valakinek a szíve fáj, vagy elhagyta az Isten. S aki jobban tudja, mondja jobban.”/Márai/

Ebben a 178. „fűszál” Az alkotásról és a műveltségről szól. „Nem olyan fontos, hogy mindennap írjál: fontosabb, hogy mindennap olvassál. A művelődéshez mindig legyen idő, mindennap. ... De bizonyos, hogy használj magadnak is, hazádnak és az emberiségnek is, ha minden nap időt adsz lelked művelésének. ... Nem fontos, hogy sok író legyen egy közösségben, de fontos, hogy sok olvasó legyen. Nem fontos, hogy te szövegezd meg a szépet és igazat: fontosabb, hogy megismerjed.” Igencsak elgondolkodtatott ez ma. Visszagondolva az elmúlt évtizedekre, sok- sok gyereket sikerült nekem is olvasóvá nevelnem. Kezdtük a sok- sok mesével, amit tőlem hallottak,

majd később már ők is el tudták olvasni őket. S ami a legboldogabbá tett engem, hogy el is akarták olvasni. Nem volt akadály, hogy nem volt saját könyvük, ezeket kipótoltuk a könyvtárból. A mindennapok része volt a hangos olvasás.

S most napközis nevelőként nap, mint nap látom, hogy ez manapság már milyen nehezen megvalósítható. Már nem természetes. Már sokkal nehezebben motiválhatók a gyerekek. Csupa „okos” dolog veszi körül őket. Tábla, telefon, óra stb. Olvasni már minek. A könyvek már nem érdeklődnek őket. Bizony ennek hiányát minden téren bizonyítják is.

Tudom, hogy én már lassan kimegyek a divatból, de vannak dolgok, melyeknek örök érvényűnek kellene lenniük. Ha egy gyerek sokat olvas, a szavakat szinte „lefényképezi”. Ez a helyesírásban is sokat segíthet.

Ennyi kitérő után jöjjön egy jó könyv is. Én is azok közé tartozom, akik rendszeresen olvassák a Nők Lapját. Schaffer Erzsébet írásaival itt ismerkedtem meg. Az ő könyvét kaptuk legutóbb az olvasókörs feladatunknak. Párarajzok-Történetek útközben.

Voltak olyan történetek, melyek szereplői már nem voltak ismeretlenek számomra. Annak ellenére, hogy nem vagyok egy nagy konyhatündér, Borbás Marcsi rajongó is vagyok. Ki nem hagynám a műsorait. Ő ismertette meg a nézőivel - így velem is - a Balaton-felvidéken élő Jásdi István borászt és Kalla Kálmánt. Ők is szerepelnek a Párarajzok között.

Nagy kedvencem a Mese a boldog pékről rész is. Fekete Gergő, a fiatal pék története. Ő is Gasztróangyal vendég volt. Vándorútra kelt, világot látott, és megtalálta önmagát. S jelmondata: „Tudod, én nem gazdag pék akarok lenni. Hanem boldog pék.” Az élet néha ilyen egyszerű.

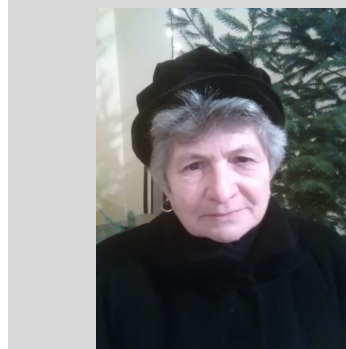
Végül hadd osszam meg Önökkel családunk egy történetét. A könyvben van egy Masina című rész. Családunk sok évvel ezelőtt Béndekpusztán lakott. Akkoriban a cséplőgépet hívták az öregek masinának. Az egyik ilyen munkanapon nagypapámat, aki gépészkovács volt, bal esetet szenvedett. A masina szíja elkapta a karját és csúnya nyílt törést szenvedett. Óriási riadalom támadt, hisz a bal keze is legalább olyan nélkülözhetetlen volt a munkájához, mint a jobb. Szerencsénkre az uraság segített a bajban. A pécsi kórházba került a papa, ahol több műtéttel ugyan, de rendbe tették a karját. Hévízen fejezték be a kúrát. S ami a legfontosabb, utána is dolgozhatott a szakmájában.

Ilyen történeteink mindnyájunknak vannak. A mostani helyzetben sajnos ezeket nem oszthatjuk meg egymással személyesen. Viszont a Tóti kagyló „héja” alkalmas lehet erre. Várjuk, és szívesen olvassuk az önök történeteit is.

Ritecz Erika

SZŐLŐSGYÖRÖKI TESTÜLET Ballérné Lévy Mária

vagyok. 1954. augusztus 17-én Lengyeltótiiban születtem. Azóta itt élek családommal Szőlősgyörökben. Vallásos szüleim a példaképeim. Többszöri kérésre igent mondtam, tagja lettem a testületnek. Nyugdíjba vonulásom óta aktív segítője is lettem. Azt hiszem, az elmúlt időszakban ezt bizonyítottam is. A továbbiakhoz sok erőt, egészséget kérek a Jóistentől, hogy még sokáig hasznos legyek. Köszönöm, és örülök, hogy az egyház tagja lehetek.

Minden kegyelem.

De vajon ez azt jelenti,
hogy a kegyelem úthengere áthalad raj-
tam,
és szépen kivasalja az akaratomat,
eldönt mindent helyettem?
Jézus meggyógyít tíz leprás embert,
elküldi őket, mutassák meg magukat a
papnak,
aki igazolja tisztulásukat, a tíz ember pe-
dig
visszajön, dicsőítik az Istent, körtáncot
járnak
nagy ujjongásban, és feldobálják Jézust a
magasba,
mint megnyert kupa után szokás a csapat
edzőjét.
Ja, nem.
A tizből egy jön vissza, a
többiek
zsebre teszik a gyó-
gyulást,
elvégre mindenkinek jár a
bőre épsége,
ehhez másnak nincs kö-
ze,
különben is annyi mindent nem tudtak
elintézni eddig, muszáj volt nekilátni.
Jézus megmenti a megkövezéstől
a házasságtörő asszonyt, akit már halálra
szántak,
biza senkinek nincs olyan tiszta lelkiismerete,
hogy az első követ elhajítsa, ha egy szem-
látomást
tiszta ember azt kéri: csak büntelenek ha-
jigáljanak.
Aztán lánkra verte azt a némbert,
úgy vezette, mint medvetáncoltató a jó-
szágot,
majd személyesen gondoskodik róla,
hogy mostantól semmi pajkoskodás,
majd templomba fog járkalni vele,
és mosogatja a leprások sebeit.
Ja, nem.
Jézus annyit mond neki, menjen, és ne
vétkezzen,
a többit rábízta, elvégre nagykis lány egy
ideje.
Jézus megjelenik Saulusnak,
aki vérszomjasan üldözi az ő tanítványait,
rákérdez, miért kergeti őt,
a későbbi apostol megvakul,
és attól fogva vak emberként
rá van szorulva a keresztényekre,
akiket addig tűzzel-vassal irtott,
oda megy ahová vezetik, így kénytelen
hirdetni az evangéliumot.
Ja, nem.
Saulus visszanyeri látását, eldönti, akar-e
Paulusként tovább élni, beleállni a küldet-
ésbe,
vagy vállat von, hát vannak még csodák,
vesz egy doboz szivart a sarki trafikban,
rágyújt,
azzal megy az útjára, a maga feje után.

Forrás: Lackfi János

A Miatyánk...

Írta: Major Péter

1. Mi Atyánk...

Zsidók, ateisták, feketék, romák, fehérek, az idegesítő szomszédok, a megbüntető BKK ellenőrök, a sodromból kihozó autósok, melegek és politikusok Atyja.

2. Aki a mennyekben vagy...

a mennyek országa közöttünk van, azt mondják. Hol köztünk? Az emberi kapcsolatokban?

3. Szenteltessék meg a te neved...

Mit jelent ez? Ne hozzak rád szégyent? Mivel tudom megpróbálni megszentelni a te neved?

4. Jöjjön el a te országod...

Itt a válasz az előző kérdésekre! Ezzel tudom megszentelni a te neved, hogy megcsináljuk a te országodat az emberek közötti kapcsolatokban. Az egymás közötti kölcsönhatásokban hozzam létre a te országod?

5. Legyen meg a te akaratod, a mennyben és a földön...

Elfogadom a te akaratod? De félek, hogy fájni fog. De miért is félek? De mi a te célod? Az, hogy üdvözüljek. Akkor talán lehet azt mondani, hogy „üdvözítő akaratod”? S ha elfogadom az akaratod és ezt kommunikálom a másik irányába, akkor csinálom a te országod? Igen, akkor szentelem meg a Te neved. De várjunk csak! A mennyben könnyű! Ott nincs már kísértés. De itt a földön, ebben te hogyan segítesz?

6. Mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma...

Adsz kenyeret, testi-lelki kenyeret. Azt mondd, ne féljünk, ne agódjunk, mert te adsz nekünk energiát és feltöltődést ehhez a munkához. Kérdésem az, hogy hogyan?

7. És bocsásd meg vétkeinket...

Igen, így kisebb a stressz. Kisebb a stressz, ha tudom, hogy nem akarsz leverní rajtam semmit. Őszintébb tudok lenni hozzád. Mert mégiscsak a jó kapcsolat alapja az őszinteség. Talán jobb, ha nem kell félnem tőled, mert te békével jössz felém? Talán nemcsak a többi emberrel kell jó kapcsolatot ápolnom, hanem Veled is?

8. Miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek...

S ha elég nyugodtak vagyunk, mivel nem stresszelsz minket saját hülyeségeink miatt, akkor talán lesz annyi időnk, hogy nyugodtan végiggondoljuk a dolgainkat, és lesz annyi eszünk, hogy nem barcoljuk szét az emberekkel való viszonyainkat. Hanem meg tudunk bocsátani nekik és elengedjük sérelmeinket.

9. És ne vígy minket kísértésbe...

OMG, milyen érdekes! Ha nincs bennünk ez a harag a többi ember iránt, ha nincs bennem harag magam iránt és nincs bennem félelem, mert gondoskodsz rólam (adsz nekem kenyeret és békét) akkor kisebb a kísértés. Mert ezért bűnözöm, haragból, daczból vagy félelemből. Ha nincsenek bennem ezek az érzelmek, akkor csökken a kísértés. Azaz nem kell elterelnem a figyelmem róluk pótcselekvésekkel.

10. De szabadíts meg a gonosztól...

Azt hiszem, értelek. Ha nincs bennem egzisztenciális félelem, mert hiszem azt, hogy adsz kenyeret és békét, akkor kisebb a stressz, akkor lesz időm lenyugodni és lenyugtatni másokat. Nem lesz szükségem arra, hogy felhánytorgassak nekik régi sérelmeiket, hanem meg tudok bocsátani. És ha nincs harag bennem és nincs félelem, akkor alig van kapcsolódási felületem a gonosszal. S ha nincs, akkor tud épülni a te országod, amely majd megszenteli a Te neved. Itt az emberek között. Mindannyiunk Atyja! Ámen.

Kell-e beszélni a bűnről?

Ha elutasítjuk, hogy meglássuk bűneinket, azzal kitérünk az elől, hogy teljesen és szabadon legyünk képesek szeretni, Isten kegyelmének köszönhetően.

A «bűn» szó népszerűségi indexe elég alacsony. Kénköves és vádló képzetet hordoz magával: örült prédikátorok jelennek meg a szemünk előtt, akik nagy térítő körutakon mennydörgik, hogy „Bánjátok meg bűneiteket!»; öreg néniket látunk, akik a gyóntatószékben, amint ezt Sempé rajzai ábrázolják, aprólékosan sorolják... a férjeik bűneit, és a kép kevésbé felüldítő háttérben a pokol tüze jelenik meg. Nyilvánvaló, hogy minél kevesebbet hallunk a bűnről, annál kevésbé fogjuk fel a Bűnbocsánat szentségét: miért is ajánlanánk az Úr irgalmába azt, aminek tagadjuk a létezését?

Mindennapi valóság

Képzeld el, hogy a gyóntatószékek kiürülnek, mert tökéletesek lettünk: nincs már más mondanivalónk, mint a jócselekedeteink! És mivel tökéletesek vagyunk, és nem szeretünk hencegni.... hát nem zavarjuk feleslegesen a papot! Sajnos ez a csábító hipotézis nem tűnik a legvalószínűbbnek. Az erőszak már itt van a küszöbön, utat tör a családjainkba, az osztálytermekbe, a városok lakónegyedeibe, vagy beront a templomainkba, gyökeret ver ott, ahol jónak látja, ott csap le, ahol nem is várnánk, ám abban mindig biztosak lehetünk, hogy emberi döntés következménye, ember keze van a dologban. A bűn, bárminek is nevezzük, mindennapi valóság marad az egyének és a társadalmak számára.

Habár maga az Evangélium is nagy terjedelemben foglalkozik a bűnnel, ez nem azért van, hogy felállítsa a listát, mit tilos megszegni büntetések és fenyegetések terhe mellett. Nem, éppen ellenkezőleg: Jézus a Megmentő. Keresztje és feltámadása által végső győzelmet arat a világ bűne felett.

A kép középpontjában mindig a Jóisten kegyelme, irgalma, gyógyító ereje, a bennünk és rajtunk kívül lakozó gonosz erők feletti vitathatatlan hatalma áll. Azért esik szó a bűnről, hogy soha ne habozzunk a szívünket Jézus felé fordítani, aki megbocsát, talpra állít minket, megerősíti az önbizalmunkat, megszabadít minket a sötét gondolatainktól, bátorsággal és erővel tölt fel, újra utat mutat a belső békehez, amiről a zsoltárok énekelnek.

Az igazságból «az én igazságom» lesz, a törvény «az én törvényemként» áll föl – minden bűnnek ez a forrása

Az ember mindent magára vezet vissza

Így hát az ilyen kérdések kikerülése megfoszt bennünket attól, hogy utat találjunk a saját szívünkhöz, oda, ahol kifürkészhetetlen misztérium lakozik. Van bennünk egy titkos zóna, amint ezt gyakran érezzük, ahonnan a jó és a rossz ered, egy zóna, ahol a szabadságunk a szeretetre való képességünkhöz kapcsolódik. Ezen az intim zónán belül történik az, hogy a «szeretem magamat», amit mindannyiunknak ki kéne tudnunk mondani, átfordul abba, hogy «csak magamat szeretem». Az egészséges, spontán és természetes szeretet, amelyet önmagunk iránt kellene éreznünk, és amely képessé tesz minket mások szeretetére, visszacsavarodik önmagába, és megzavarja a látásunkat. Ez az önmagába visszahajlás nem feltétlenül akadályozza meg, hogy az ember nagyon aktív, sőt, aktivista legyen! Ám mindent magára vezet vissza. Szemben a nyitott és nagylelkű jótékonyossággal, ez a mélyben mindig a saját érdekét, a saját örömét, a saját izgalmát keresi. Az igazság az «az én igazságom-má» válik, a törvény «az én törvényem» alá rendelődik, innen ered minden bűn. Ne habozzunk hát beengedni a fényt, a gyónás útján helyreállítani a szívnek azt az igazi lendületét, amely szeretetre indít minket: nézzünk szembe a bűneinkkel, és merjünk róluk beszélni, ez a módja, hogy megtanuljuk magunkat és egymást igazából szeretni, úgy szeretni, ahogyan Isten szeret minket.

Forrás: Aleteia

Fordította: Sáriné Horváth Mónika

7 FELEMELŐ IDÉZET GYÖKÖSSY ENDRE LELKI-PÁSZTORTÓL

Érdekes gyakran és figyelmesen olvasni Gyökössy Endre református lelkész, pszichológus, író gondolatait, mert megállásra sarkallnak és arra, hogy ismét forduljunk a Teremtőnk felé. Most 7 felemelő idézet gyűjtöttünk össze tőle.

„Ha futunk a félelem elől, utolér, befog és ő használ minket: kihasznál és elhasznál. De ha szembefordulunk vele, akkor mi használjuk fel a félelmet, mint a sas a rázúduló vihart: szembefordul vele és fölébe emelkedik – éppen a vihar ereje segítségével. Minden legyőzött félelem felfelé emel!”

„Boldogok, akik csodálkoznak ott is, ahol mások között bőcsök, mert öröm lesz az életük.”

„A hálában összeér az ég a földdel.”

„Akik Istent szeretik, minden javukra van, még a tépés, még a szagatás is. Finom-má, lággyá teszik az elkérge-sedett emberi lelket, a szeretetnek olyan mélységét és erejét hozzák felszínre, amelyet e nélkül el sem lehet képzelni.”

„Mindenkinek szüksége van támaszra, de mindenkinek szüksége van arra is, hogy támasz legyen.”

„Boldogok, akik lenni is tudnak, nemcsak tenni, mert megcsendül a csöndjük és titkok tudóivá válnak.”

„Lehet, hogy a fát villám sújtja, lehet, hogy derékba török, de új hajtást hoz mindaddig, míg a gyökér él; márpedig a gyökér maga Jézus Krisztus!”

Forrás: 777

Feszület

Rákay Philip szerint normális ember vallási jelképeket nem gyalázhathat meg. Annak kapcsán szólt, hogy nemrég két fiatal le-törte a Margit hídon a Szent Korona kökeresztjét. Szerinte egy vallási jelkép láttán meg kellene, hogy szólaljon minden érző emberben a lelkiismeret. Ám gyakran tapasztaljuk: sokakban elné-mült már ez a hang, mert évtizedek óta kiröhögik Európa és a magyarság keresztény értékeit, és önfeladó módon támogatják a migráns tömegek betelepítését. Minap Békésen találkoztam egy torokszorító esettel. Kedves nyugdíjas hölgy betegem meglá-togatásakor feltűnt zaklatottsá-ga. Beszélgetés közben egy rek-lámszatyorból legnagyobb meg-döbbenésemre egy öntöttvas Krisztust vett elő, abban a hely-zetben ábrázolva, ahogy ke-resztre feszítették. Elmondta, az ablakból látta, hogy egy autó megállt egy pillanatra a tömb előtti nagy kuka mellett, a sofőr kitétte a szatyrot, majd elhajtott. Kiszaladt, és a szobrot találta. Megkérdezte tőlem, elfogadom-e, elviszem-e olyan helyre, amely méltó neki. Megígértem. Ekkor két karjával átölelte Krisz-tust, megcsókolta és könnyes szemmel ideadta, mondván: el-búcsúztam tőle. Meghatódtam, majd elgondol-kodtam, milyen világot is élünk! Letört kereszték, Krisztus a ku-kában. Egy vigasztalt azonban: a betegem szeretete, ahogy Urunkat átölelte. Rút világ. És benne szikrányi, örök remény.

Pálmai Tamás
Forrás: Internet

Az ügyben eljáró bírónő szerint kifejezetten jópofa a Népszava kereszténygyalázó karikatúrája

A felperes, dr. Vejkey Imre KDNP-s képviselő indítványát úgy utasította el a Fővárosi Törvényszék, hogy ő maga fel sem szólalhatott a tárgyaláson.

„Teljesen szürreális, a kommunista időket idéző jelenetek zajlottak le kedden a Fővárosi Törvényszéken” – közölte a Vasárnapnál dr. Vejkey Imre, a KDNP frakcióvezető-helyettese.

A politikus elmondta, kedden reggel volt a perfelvételi, majd elsőfokú tárgyalása annak a keresetnek, amit még 2020 tavaszán nyújtott be Pápai Gábor Népszavában megjelent, Jézus Krisztust és Müller Cecíliát kigúnyoló karikatúrája miatt.

„Az alaptörvény és a polgári törvénykönyv vonatkozó rendelkezései alapján mint egyszerű magyar állampolgár indítottam személyiségi jogi pert a keresztény közösség jogainak védelme érdekében” – ismertette a beadványt Vejkey Imre.

A KDNP jogász végzettségű frakcióvezető-helyettese (aki egyébként 2018 óta az Országgyűlés Igazságügyi Bizottságának elnöke, valamint a parlamenti imacsoport vezetője is) lapunknak elmondta, hiába jelent meg személyesen a kedd reggeli tárgyaláson, felperesként egy árva szót sem szólhatott.

„Teljesen nonszensz, ami történt. Még a statáriális bíróság is megadja a vádlottnak a lehetőséget, hogy az utolsó szó jogán mondjon valamit” – húzta alá Vejkey Imre, hozzátéve, hogy dr. Gál Zsófia Lívia bírónő az arcába mosolygott, és azt mondta, a Népszavában megjelent karikatúra jópofa, az átlag magyar állampolgár viccként fogja fel.

„Egyrészt én nem az átlag magyar állampolgár, hanem a keresztény közösség nevében indítottam keresetet, másrészt a bírónő honnan tudja, hogy mit gondol az átlag magyar állampolgár? Meggyőződésem, hogy ez a gúnyrajz nemcsak a keresztényeket, hanem minden jóérzésű magyar embert felháborít” – hangsúlyozta a kereszténydemokrata politikus.

Vejkey Imre szerint a bíróság a Vasárnap.hu – a citizengo.org oldalon indított – petícióját is figyelmen kívül hagyta, hiába írták alá több mint 30 ezren. Állítólag a bírónő kevesellte az aláírók számát. Mondani sem kell, dr. Gál Zsófia Lívia végül elutasította a KDNP-s politikus keresetét, sőt az elsőfokú ítélet értelmében még Vejkey Imrének kell fizetnie a Népszavának.

„Természetesen fellebbezek, ha kell az alkotmánybíróságig is elviszem ezt az ügyet. Nem fogok beletörődni abba, hogy keresztényként másodrangú állampolgár legyek a magyar bíróságokon” – nyilatkozta lapunknak a kisebbik kormánypart frakcióvezető-helyettese. Vejkey Imre aláhúzta, hiába küzd a kormány, hiába küzd a parlament, hiába születnek alaptörvényi szintű rendelkezések, a bíróság ezeket a keresztényekre nézve egyszerűen nem alkalmazza.

„A bíróság elsőfokú döntésének üzenete egyértelmű: ma Magyarországon büntetlenül lehet a keresztényeket gyalázni” – zárta mondandóját a KDNP-s országgyűlési képviselő.

Horváth Tamás

Zászlók és megbízottak

Felföldi Zoltán

Nemrégiben olvashattuk a hírt, mely szerint Antony Blinken külügyminiszter elrendelte, hogy az amerikai nagykövetségek világszerte tüzzék ki az LMBTQ-zászlókat, továbbá tudatta azt is, hogy kinevez egy megbízottat, aki az LMBTQ-jogokért lesz felelős. Biztosak lehetünk abban, hogy az amerikai külügyminisztérium után számtalan – egyesült államokbeli és azon kívüli hivatal és egyéb munkahely – tüzi ki a szivárványos zászlót és nevez ki ilyen „megbízottakat”.

Nem tehetek róla, déjá vu érzésem van. A birodalom – amelynek érdekszférájába és szövetségi rendszerébe Magyarország tartozik – politikai-ideológiai irányt szab. Gyerekkoromban még egy másik birodalom – a Szovjetunió – érdekszférájába tartoztunk, mivel az Amerikai Egyesült Államok elnöke, Nagy-Britannia miniszterelnöke és persze Sztálin, a Szovjetunió generalisszimusa 1945-ben így döntöttek. De hát Hunyadi Mátyás halála óta mi mindig valamilyen birodalom érdekszférájába tartozunk, tehát szokva vagyunk a birodalmakhoz. Gyerekkorom birodalma – a Szovjetunió – szintén ideológiai irányt szabott. Az a birodalom is mindenhol kitűzött és kitűzetett egy zászlót. A nemzetközi munkásmozgalom zászlóját, a vöröset. És ott is voltak ilyen megbízottak. Párttitkároknak hívták őket.

Gyűlöltük a vörös zászlót. Nem a munkásokat gyűlöltük, hiszen a szüleink korán megtanították, hogy a magunkfajta csak munkából élhet meg, hanem a nemzetközi munkásmozgalmat és annak zászlóját. Gyűlöltük, mert annak a nevében kényszerítették ránk egy idegen ideológiát és egy idegen társadalmi-gazdasági berendezkedést. Gyűlöltük, mert annak a nevében tették földönfutóvá a nagyszüleinket. Gyűlöltük, mert annak a nevében hívatta be nagyanyánkat a vállalatigazgató, hogy ne járogasson vasárnaponként templomba, mert ki fogja rúgni (becsületére legyen mondva: nem rúgta ki, pedig nagyanyánk nem hagyott fel a templomba járással).

Gyűlöltük, mert annak a nevében kezelték másodrendű állampolgárokként a szüleinket. Gyűlöltük, mert annak a nevében szívták ki maradék erőforrásainkat és lapátolták ki munkánk eredményét az országból. Gyűlöltük, mert annak a nevében tiltották meg, hogy megéljük a magyarságunkat, hogy fájjon nekünk Erdély elvesztése, hogy kitűzzük a kokárdát március 15-én. És gyűlöltük, mert annak a nevében tartották megszállva a maradék országunkat és grasszáltak szovjet katonák városaink utcáin. A párttitkárokat is gyűlöltük., akik a legalsóbb szinteken képviselték a birodalom érdekeit és ideológiáját, a mun-

kahelyeken nyomták a kommunista ideológiát és fegyelmezték az elhajlókat. Akik figyelmeztettek, szankcionáltak, kirúgattak. Akik ezért kapták a fizetésüket. Közben azért le is néztük őket, a szürke öltönyükkel, mert mindenféle munkás–paraszt kvóta ellenére nem bírtak egy rendes egyetemet elvégezni, csak a foxi-maxit.

Ugyanakkor rajongtunk Amerikáért, ahol a mi értékeink szerint élhettek az emberek, ahol a magunkfajtanak becsülete volt, ahol a generációk által felhalmozott vagyont nem lehetett egy tollvonással elvenni, ahol szabadon lehetett templomba járni, ahol ki lehetett mondani azt a szót, hogy nemzet, és amely megszállás helyett szabadságot ígért. És ahol nem voltak párttitkárok. És igaz, hogy nehezteltünk is Amerikára 1956 miatt, de ha Budapesten jártunk, mindig vágyakozással vegyes tisztelettel tekintettünk a nagykövetség Szabadság téri épületére és az ott lobogó amerikai zászlóra.

Ha pedig utunk a Bajza utca és az Andrássy út sarka, a szovjet követség felé vitt, a kezünk ökölbe szorult, és magunkban szitkokat szórtunk az épületre és annak gazdáira. Amerika és az amerikai zászló jelentette a szabadságot. A Szovjetunió és a vörös zászló jelentette a megszállást és az elnyomást. Most vörös zászló helyett itt van nekünk a szivárványos zászló. A zászló, aminek a nevében ismét idegen értékren-

det és társadalmi berendezkedést akarnak ránk kényszeríteni.

Aminek a nevében másodrendű állampolgárokként akarnak kezelni bennünket, mert ragaszkodunk a hagyományainkhoz, mert családban élünk, mert fehérek, keresztények, heteroszexuálisok, férfiak és nők vagyunk. Aminek a nevében meg akarják tiltani, hogy szabadon elmondhassuk a véleményünket. Aminek a nevében nyugodtan lehet gyalázni nemzeti és keresztény jelképeinket. Aminek a nevében újra egy nemzetközi mozgalomnak akarnak alávetni bennünket. Amely zászló alatt multinacionális cégek szabják meg életünk kereteit, cenzúrázzák a véleményünket, lapátolják ki a pénzt az országból, miközben folyamatosan toleranciára oktatnak bennünket. És ami ott lobog az amerikai nagykövetség épületén.

Párttitkárok helyett pedig jönnek az LMBTQ-jogokért felelős megbízottak. Akik ugyanúgy politikai megbízottak, mint anno a párttitkárok. Akik a legalsóbb szinteken képviselik a birodalom érdekeit és annak ideológiáját. Akik a munkahelyen nyomják a liberális és az LMBTQ-ideológiát. Akik figyelmeztetnek, szankcionálnak, kirúgatnak. Akik ezért kapják a fizetésüket. És akiket mi lenézünk, mert azt sem tudják, fiúk-e vagy lányok. A történelem kereke fordul. Birodalmak mennek, birodalmak jönnek. Ideológiák mennek, ideológiák jönnek. Régi világok mennek, új világok jönnek.

De úgy látszik, van, ami állandó. Mindig van itt valami birodalom, és annak mindig van egy totalitárius ideológiája. Mindig van az ideológiának egy jelképe, egy zászlója, és mindig vannak a megfelelő ideológiai irányvonal érvényesítéséért felelős helyi megbízottak.

A szovjet birodalom érdekszférájába tartozó Magyarországon minden tanácsházára olyan zászlótartók kerültek, amelyekbe két zászlót lehetett tűzni: a magyart és a vöröset. Utólag kiderült, hogy rendkívül bölcs dolog volt ilyen zászlótartókat elhelyezni, mert amikor új világ jött, csak ki kellett venni a vörös zászlót, és rögtön a helyére lehetett tenni az Európai Unió zászlaját.

Most megint új világ jön. És ebben az új világban érdeklődéssel várjuk, hogy melyik zászlónak a helyére kerülnek majd a szivárványos zászlók azon önkormányzatok épületein, amelyet az aktuális birodalmat kiszolgáló és a magyar társadalmat annak totalitárius ideológiája alapján átszervezni akaró ellenzéki politikusok vezetnek. És ha utunk arra vezet, tisztelettel emeljük meg a kalapunkat a normális társadalmi berendezkedést még valamelyest őrző, a liberalizmusnak és az LMBTQ-ideológiának ellenálló Oroszország nagykövetségének épülete előtt, az amerikai követség és az amerikai zászló láttán pedig ökölbe szorul a kezünk és szitkokat szűrünk a fogaink között.

A szerző közgazdász, politológus
Átvétel a Magyar Nemzetből

VENDÉGVÁRÓ

600g liszt

1 kocka ráma

100g zsír

350g reszelt sajt

2 TK só

1 kis pohár tejföl

1 cs sütőpor

2db tojássárgája

1 db főtt krumpli összetörve

2 csomag bacon

Először elmorzsoljuk a margarint a liszttel, majd hozzáadjuk a többi hozzávalót is és 1 órát pihentetjük. Összegyúrás után a tésztát ujjnyi vastag csikokra vágjuk, majd bacon-be tekerjük. 180 fokon légkeverésen 15 percig sütjük

Forrás: Huszár Rita

Jó étvágyat kívánunk!

Sík Sándor:

A fenyőfa éneke

Állok cseres hegyoldalon,
Magasba szúr örök dalom:
Föl, föl, föl, fölfelé!

Nem kell a völgyi szép meleg,
A tölgyek, bükkök és cserék:
Föl, föl, föl, fölfelé!

Hulljatok alsó ágaim,
Ne vonjátok le vágyaim.
Föl, föl, föl, fölfelé!

Fussatok szét gyökereim,
Teljetek élő ereim.
Föl, föl, föl, fölfelé!

Keményedjél hű derekam.
Tartani bírd templom-magam.
Föl, föl, föl, fölfelé!

Te lombosodjál koronám,
Vidd a magasba mély imám,
Föl, föl, föl, fölfelé!

Évente új-új adorál
Zöldecské hármasszál
Föl, föl, föl, fölfelé!

A kúszó templom egyre szebb,
Ez az imádság teljesebb.
Föl, föl, föl, fölfelé!

És egyre több karcsul elő
Iker-templom: testvér fenyő,
Föl, föl, föl, fölfelé!

Ahol az élet idegen,
Aszályra perzselt köveken,
Föl, föl, föl, fölfelé!

Templomi zölddel fonjuk át
Pogány hegyormok homlokát,
Föl, föl, föl, fölfelé!

S megnyitja vén szemét a bérc.
És rajtunk át az égbe néz,
Föl, föl, föl, fölfelé!

S az égnek úgy sikoltja át
A föld sóvárgó mély dalát,
Föl, föl, föl, fölfelé!

Mégis...

Már nagyon várom a tavaszt. Kiéheztünk a fényre, melegre, a madarak csicsérgésére, a természet újraéledésére. Túl a 80-on elgondolkodom, hogy fiatal koromban ilyenkor már boldogan nyitogattam a kis vetőmagos tasakokat.

Tudtam azt, hogy a benne lévő aprócska magocskából csak töredéke fog igazán felnőni, áldott termést hozni. Nagy része ki sem kel, vagy különböző módon elpusztul. Gyökerében kárt tesz valami féreg, elszárad, megbetegszik. MÉGIS, évről-évre elvettem a magokat a kapával húzott barázdákba, reménységgel.

Visszagondolva ezekre a tavaszi magvetésekre, egy kép lebeg a szemem előtt... a keresztet vivő Jézust ábrázolja, amint roskadozva cipeli a könnyörletből felvett terhet. Verítéke, mint megannyi vérvörös mag hull alá a keresztjével rótt barázdák közé.

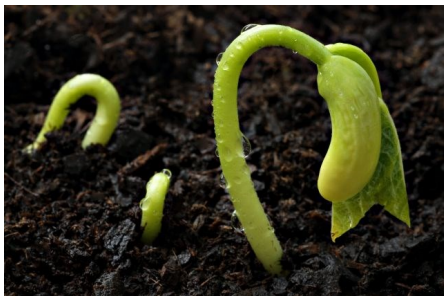
Magvető, fájdalommal és reménységgel szántó, és magvető. Mindenkiért szórta szét a szeretet ezer meg ezer csíráját: itt van, tiétek. Csak el kell fogadnotok, és gazdagon termővé teszi az életeteket... Aztán néhány mag valóban kikelt, nagyon sok pedig nem eredt meg mégsem. De Ő MÉGIS kitarított a keresztig. Tudta, hogy mindez nem hiábavaló, a szeretetből hozott áldozatok nem történhetnek potyára.

A magvetés, a szeretet magjainak elhintése nagyon fontos számunkra. Annak ellenére, hogy sokszor terméketlen talajba hull, MÉGIS a MAGVETŐNEK VETNIE KELL... Hiszen csak a magvetés nyomán lesz termés.

Ha nem rögtön, gyakran sokkal később, de idejében biztosan!

Vida Zoltánné Ildikó

Nagyatád

Tisztaságos József,
Nagyokosságú József,
Erőslelkű József,
Engedelmes József,
Hűséges József,

Szent József litániája

Uram, irgalmazz nekünk!
Uram irgalmazz nekünk!
Krisztus kegyelmezz nekünk!
Krisztus kegyelmezz nekünk!
Uram irgalmazz nekünk!
Uram irgalmazz nekünk!

Krisztus hallgass minket!
Krisztus hallgass minket!
Krisztus hallgass meg minket!
Krisztus hallgass meg minket!

Mennybéli Atyaisten! Ir-
galmazz nekünk!
Meváltó Fiúisten!
Szentlélek Úristen!
Szenháromság egy Is-
ten!

Szentséges Szűz Mária,
Könyörögj érettünk!
Szent József,
Dávid nemes sarja,
Pátriárkák fénye,
Isten Anyjának jegyese,
A Szent Szűz tisztaságos
őre,
Isten Fiának nevelő atyja,
Krisztus gondviselő oltal-
mazója,
A szent család feje,
Igazságos József,

Béketűrés példaképe,
Szegénység kedvelője,
Iparosok példaképe,
A házaseslet dísz,
Szüzek őre,
Családok támasza
Ínségesek vigasztalója,
Betegek reménye,
Haldoklók pártfogója,
Gonosz szellemek réme,
Az Anyaszentegyház vé-
dőszentje,

Isten Báránya, ki elve-
szed a világ bűneit, Ke-
gyelmezz nekünk!
Isten Báránya, ki elve-
szed a világ bűneit, Hall-
gass meg minket.
Isten Báránya, ki elve-
szed a világ bűneit, Irgal-
mazz nekünk!

Háza urául rendelte Őt!
És egész országának ve-
zérévé!

Könyörögjünk!

Úristen, Te Szent Józse-
fet mérhetetlen gondvise-
lésséddel szent Anyád je-
gyesének választottad.
Add, hogy közbenjárónk
legyen a mennyben, akit
e földön pártfogónkul
tisztelünk. Aki él és
uralkodik mindörökkön
örökké.

Amen.

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520